திருக்கோயில்

ஜூன் 1988 விலை ரூ. 3

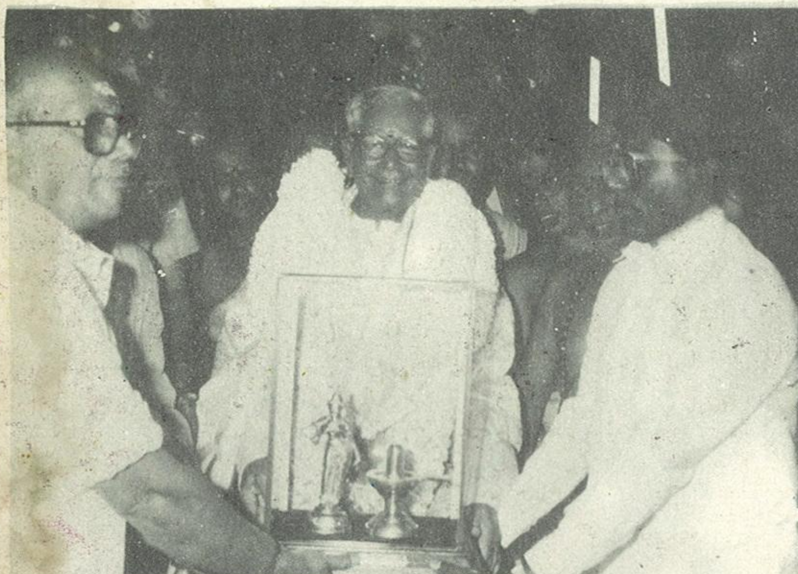

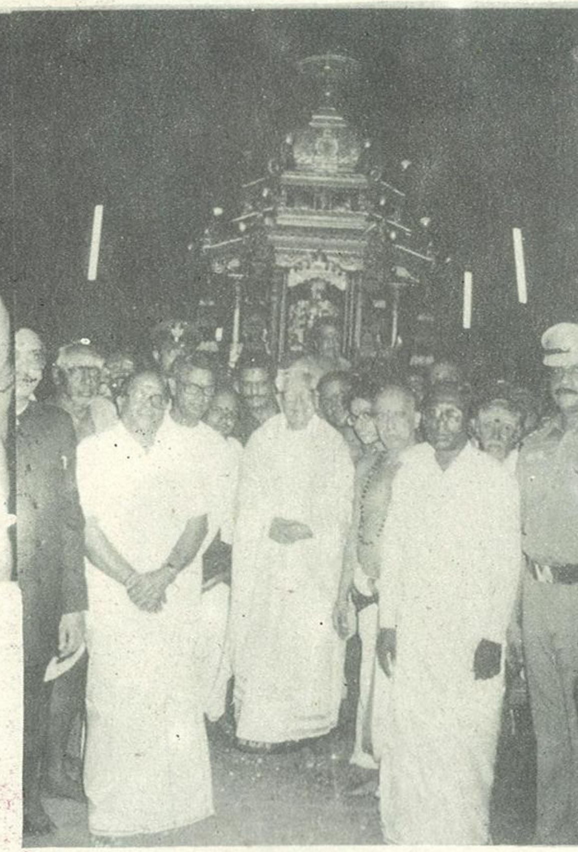

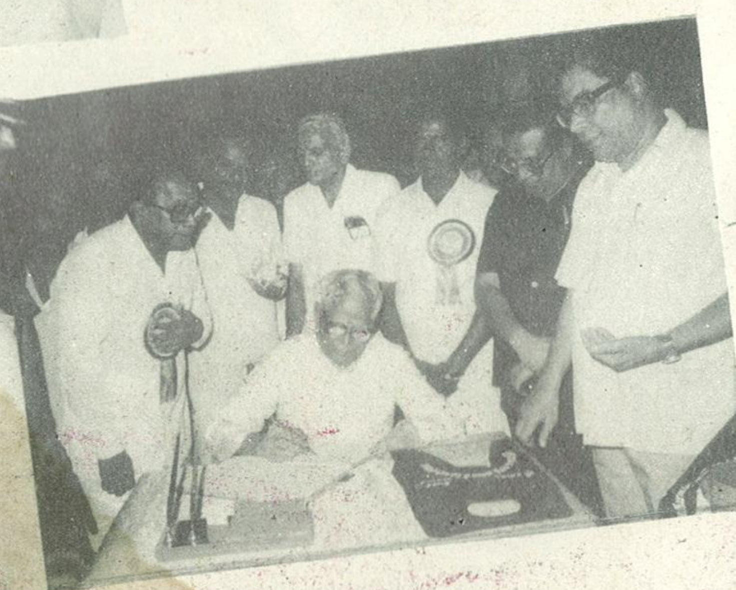

மேதகு குடியரசுத் தலைவர் திருமிகு ஆர்.வெங்கட்டராமன் அவர்கள் மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சியம்மன் ஆலயத்திற்கும், திருவரங்கம் அருள்மிகு அரங்கநாதர் ஆலயத்திற்கும் வருகை புரிந்தபோது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். ஆணையாளர் திரு தி.இராச. கல்யாண சுந்தரம் இ.ஆ.ப. அவர்கள் மேதகு குடியரசுத் தலைவரை வரவேற்றார். துணைஆணையாளர்கள் திரு.சு.பாலசுப்பிரமணியம் பிஏ.பிஎல்., திரு முனியசாமி பிஏ.பிஎல்., ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்,

முகப்பு

பழநி அருள்மிகு
தண்டாயுதபாணி சுவாமி

திருக்கோயில்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
119, நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600 034.

தொலைபேசி எண்: 479407

ஆசிரியர்: கவிஞர் டாக்டர்
த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.

மாலை: 30 | திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2019 விபவ ஆண்டு ஆனித் திங்கள் ஜூன் 1988 விலை ரூ. 3-00 | மணி: 6

திருக்கோயில் வாசகர்களுக்கு அறிவிப்பு

அன்பு வாசகர்களே! வணக்கம்.

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் உறுப்பினர்களாகச் சேர விருப்பம் உள்ளவர்கள்

உயர்திரு ஆணையர் அவர்கள்
அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
சென்னை-600 034.

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் அல்லது வங்கி வரைவோலை மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

சந்தா விவரம்

அரை ஆண்டு	— ரூ.	18-00
ஓர் ஆண்டு	— ரூ.	36-00
ஆயுள்	— ரூ.	300-00

சந்தாதாரர்கள் முழுமுகவரியைத் தெரிவிக்க வேண்டும். முகவரியில் மாற்றம் இருப்பின் உடனுக்குடன் தெரிவித்திடவும் வேண்டும்.

எல்லா ஊர்களுக்கும் முன் பணம் கட்டும் விற்பனையாளர்கள் தேவை.

பொருளடக்கம்

சக்தி வடிவேலொடும்
தத்துமயிலேறிடும்
சண்முகா குறையும் உளதோ?
—ஏ. வேல்முருகன்

பழநியில் விளங்கும் குழந்தைத் தெய்வம்
— வே. தியாகராஜன்

பழநியாண்டவர் தரிசனம்

பசுவை அறியாத கன்றுகள்
—டாக்டர் பருத்தியூர் சந்தான ராமன்

கந்தவேள் கருணை
— திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்.

இடும்பனுக்கு அருளிய கடம்பன்
— அருட்செல்வி

சீர்மிகும் திருவாரூர்
— சு. சண்முகம்

ஆகமங்களின் தோற்றம்
—மு. அருணாசலம்

பழநிப் பாமலர்
—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

பாரதப் போரில் பார்த்தசாரதி
—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

வாசகர் எண்ணங்கள்

சக்திவடிவேலொடும் தத்துமயிலேறிடும் சண்முகா குறையும் உளதோ?

ஏ. வேல்முருகன்,
மெய்ஞானபீடம், பழநி.

கருணையின் கடலாகிய பரமேஸ்வரன் பார்வதி சமேதராய் பூதகணங்கள் தேவவாத்தியங்கள் ஒலிக்க தபோதனர்கள் 'ஓம் நமச்சிவாய ஓம் நமச்சிவாய' என்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்க சப்தமாதர்கள் 'சங்கரா சங்கரா' என்று சந்தோஷ கீதம் பாட எல்லோரும் சூழ்ந்திருக்க சங்கரனும் சங்கரியும் ஒருவர் ஒருவரைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதுசமயம் தனது மைந்தர்களின் அழுகுரல் கேட்டு அதிசயித்துப் பார்த்தார்கள். அதுபோது விநாயகர் ஆனவர், 'அம்மா! தம்பி என்னுடைய துதிக்கையை முழம்போட்டு அளந்து பார்த்துக் கிள்ளிவிடுகிறான்' என்று கூறியவாறு அழுது முறையிட்டார். தேவியானவள் 'ஏம்ப்பா முருகா! அவனை ஏன் கிள்ளினாய்?' என்று கேட்க, 'நான் ஒன்றும் கிள்ளவில்லை. அண்ணன்தான் பனிரெண்டு கண்களையும் எண்ணிப்பார்த்து விட்டு என் காதைப் பிடித்துத் திருகினார்'' என்று மறுமொழி சொல்லவும் தேவியானவள் விநாயகரைப் பார்த்தவுடன் அவர் சிரித்தார். இவையெல்லாம் பார்த்த பரமேஸ்வரன் 'சரி அவரவர்கள் இடத்தில் போய் உட்காருங்கள்' என்று அதட்டுகிறார். அவர்களும் அவரவர் இடத்தில் போய் அமருகிறார்கள்.

அம்மையப்பனும் பிள்ளைகளின் செல்ல விளையாட்டை எண்ணி மனதில் மகிழ்ந்து பூரிப்படைகிறார்கள். அதுசமயம் நாராயணா நாராயணா என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த இடத்திற்கு வருகிறார் நாரதர்.

'மகேஷ்வரா! அடியேன் நமஸ்கரிக்கின்றேன், ஹே-ஆதிமூலா அநாதரட்சகா ஆபத்பாந்தவா, சோமநாதா, சுந்தர தேவா, பாசுபதா, பரமேஸ்வரா அடியேன் நாரதர் நமஸ்கரிக்கின்றேன்' என்று இருகைகளையும் கூப்பி நமஸ்கரித்தார். நமஸ்கரித்த கரங்களின் மத்தியில் ஒரு மாங்கனி தென்பட்டது. அம்மாங்கனியை யாவரும் கண்ணுற்றார்கள். கலக முனியின் கைகளில் இருக்கும் மாங்கனி உலகில் என்ன செய்யுமோ என்று ஏக்கமுறப் பார்த்தார்கள்.

கலகமுனி கையிலிருந்த கனியை கருணாகரன் கையில் கொடுத்து 'தேவரீர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இது தேவகானம் செய்து பிரம்மனால் திருப்பரிசாக கொடுக்கப்பட்டது இந்தக்கனி. இந்தக்கனியையான் புசிப்பதால் எனக்கு ஒருவனுக்குத்தான் பயன்தரும், தாங்கள் புசித்தாலோ இவ்வுலகிற்கே பயன்தரும் என்று எண்ணங்கொண்டேன். ஆதலால் இக்கனியைப் புசிக்கும் கனிவை நாங்கள் எதிர் நோக்குகின்றோம்' என்றதும், ஈசன் 'நாரதரே, நானிலத்திற்கு நன்மை செய்துகொண்டிருப்பதே என்னுடைய நன்னோக்கம்; நன்மை செய்யும் எமக்கு நீர் நன்மை செய்ய எண்ணிய நல்லெண்ணத்தைப் பற்றி மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உன் விருப்பப்படி நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆயினும் நான் மாத்திரம் இக்கனியை புசிக்க முடியாது. ஏனென்றால் ஏகனாக இருந்த நான் அனேகனாகப் பிரிந்து குடும்பஸ்தனாகிவிட்டேன். இக்கனி எங்கள் குடும்ப சொத்தாகிவிட்டது. ஆகையால் இதைப் பகிர்ந்து சாப்பிடவேண்டிஇருப்பதால் இதை சக்தியிடம் கொடுக்கின்றேன். அவள் எங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பாள்' என சங்கரன் சங்கரியிடம் அளித்தார்.

இதைக் கண்ணுற்ற மைந்தர்களான கணபதியும் முருகனும் தந்தையிடம் இருந்த கனிதாயிடம் வந்து சேர்ந்ததால் தாயின் கருணை தன்பால் இருக்கிறதா என்று தெரிந்து கொள்ள எண்ணி இருவரும் அம்மாம்பழத்தை ''என்னிடம் கொடுங்கள் என்னிடம் கொடுங்கள்' என்று கேட்டார்கள்.

விநாயகர்: அம்மா முழுப்பழமும் என்னிடம் வந்துவிட வேண்டும். பகிர்ந்தளித்தால் எனக்கு பிடிக்காது எனக்குப் பத்தவும் பத்தாது.

அம்மை; முழுப்பழமும் வேண்டுமா? அது எப்படியப்பா முடியும்? 'மைந்தா! அரிய பொருளை உரியபடி பகிர்ந்தளிப்பதுதான் உத்தமம். ஆதலால் நான் பகிர்ந்தளிக்கவே போகிறேன். பகிர்ந்தளிக்கும் பங்கைப் பெற்றுக் கொண்டு திருப்தி அடைவாய் என்று நினைக்கிறேன்.

அதை இடைமறித்து இளைய பிள்ளையாகிய முருகன் 'தாயே! தங்கள் மூத்த பிள்ளைக்குஇதற்கு முன் எத்தனையோ அரிய பொருளை அளித்திருப்பீர்கள். ஆதலால் நான் முதன் முதலாக தனியாக உண்பதற்காக இவ்வரிய பொருளைகேட்கின்றேன். தாங்கள் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும்' என்று செல்லமான கண்டிப்புடன் கேட்கிறான்.

முருகன் அழகு வாயில் சிந்திய அமுத வார்த்தைகள் கனியினும் இனியதாக இருப்பதை அறிந்து உச்சியும் உள்ளமும் குளிர்ந்து பழத்தைமுருகனிடம் கொடுக்க எண்ணமிடுகிறாள். அதுபோது தாய் நிற்கும் நிலையும் தம்பி நிற்கும் முறையினையும் தனக்குப் பழம் வராமல் சின்னவன் கைக்குப் போய்விடுமோ என்று பயந்து ஆனைமுகத்தோன், 'அம்மா, அம்மா என்னைப் பாருங்கள்! ஆனை முகத்தையும் பானை வயிற்றையும் படைத்து விட்டீர்கள். நீங்களே சொல்லுங்கள், ஆனைமுகத்திலுள்ள அகண்டாகாரமான வாய்க்கு ஒரு கவளமாவது இருக்குமா உங்கள் கையில் உள்ள பழம்! அப்படித்தான் உண்டாலும் அப்பழம் என் பானை வயிற்றுக்குள் எந்த இடத்தில் போய் ஒதுங்கும் என்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆனதால்தான் பகிர்ந்தளித்தால் பத்தாது என்று முழுவதும் எனக்கே கேட்கிறேன். கொடுத்து விடுங்கள்' என்று தாவுகிறான்.

அண்ணனின் பேச்சைக் கேட்டு நியாயந்தான் என்று கொடுத்துவிடுவார்களோ என்று இடைமறித்து முருகன் 'அம்மா, அம்மா என்னைப் பாருங்கள், எனக்கு ஆறுமுகம் பனிரெண்டு கைகளும் அதற்குரிய வயிறும் படைத்திருக்

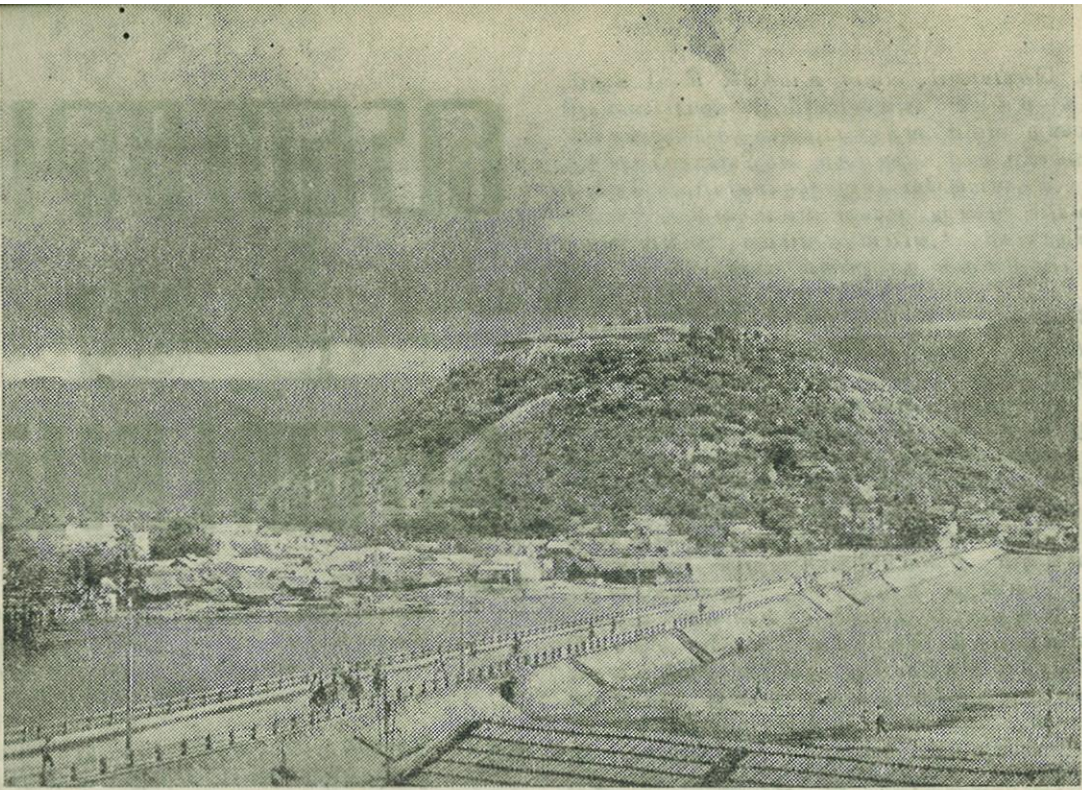

பழநி மலையின் எழில்மிகு தோற்றம்

கிறீர்கள். தங்கள் திட்டப்படியே ஆறுதுண்டு களாக நறுக்கிப் பகிர்ந்து கொடுத்தால் ஆறுவாய் களுக்கும் ஒவ்வொரு துண்டுதான் கிடைக்கும். இரண்டாவது தடவை கிடைக்குமா? ஆகையால் தான் எனக்கு முழுவதும் கொடுங்கள் என்று கேட் கிறேன்.''

இருவரும் சொல்வது ஞாயமாகத்தான் இருக் கிறது. இதை யாரிடம் கொடுப்பது என்று உமா மகேஸ்வரி திகைத்துக் கொண்டிருக்கையில் பரமன் பார்த்து நகைத்து 'மக்களும் மாதாவும் வாதாடு வதைப் பார்த்தால் பழத்தைச் சிறிதுகூட எனக்குத் தரமாட்டீர்கள் போல் இருக்கிறதே. நாரதர் நினைத்தது நான் சாப்பிட வேண்டுமென்று. ஆனால் அதை மறந்து நீங்களே சாப்பிடவேண்டும் என்று அடம் பிடிக்கிறீர்கள்.''

''கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பை உயிர்க்கும் புல்லுணவே தந்து போற்றிடும் எனக்கு நான் அண்டசராசரங்களுக்கு எல்லாம் பகிர்ந்தளித்து மண்ணுயிர்களெல்லாம் உண்டு களிப்புறும் உவகையைப் பார்த்துத்தான் என மனம் மகிழ்ச்சி யடையும். அதை வைத்தே எனக்குப் பரம்பரன் என்ற பெயரும் உண்டு.

அப்பரம்பரனாகிய என்னுடைய மக்களுக்குப் பகிர்ந்து சாப்பிடும் நோக்கம் இல்லாது தானே உண்ண வேண்டும் என்ற தவறான எண்ணம் உண்டாவது எனக்கே ஆச்சரியமாகத்தான் இருக் கிறது. அது உங்கள் குற்றமல்ல. நீங்கள் வைத்திருக் கும் பழத்தின் குற்றம்.

ஏனென்றால் கலகமுனி இதுவரைவாயில்தான் வார்த்தைகள் பேசி கலகத்தை உண்டாக்கி இருக் கிறார். ஆனால் கலகமுனி, கைப்பட்ட கனியும் கலகத்தை விளைவிக்கின்றது என்றால் நாரதரின் இயற்கையைப் பார்த்தீர்களா!

ஆதலால்தான் சொல்லுகிறேன். உங்கள் சச்சரவை நீக்கிப் பழத்தை பகிர்ந்தளித்து அதைப் புசித்து நாரதருக்கு நாம் ஒற்றுமையை நிலை நாட்டுவோம்' என்றார். அதற்கு இருவரும் சம்மதம் தெரிவிக்காமல் கைகளை நீட்டிக் கொண்டே நின்றனர்.

அதைக்கண்ணுற்ற தந்தை 'இவர்களைச் சமா தானப்படுத்த எந்த வழியிலும் முடியாது என்று எண்ணியவராய் மாங்கனிக்கு ஏங்கி நிற்கும் மக் களே! பாங்குடன் ஒரு பரிட்சை வைப்பேன். அதில் ஓங்குடன் எவர் வெற்றி பெறுகிறார்களோ அவர் களுக்கே இந்தக்கனி, சம்மதந்தானா?' என்றார். 'சம்மதந்தான் பரிட்சையை ஆரம்பியுங்கள்' என் றார்கள் பிள்ளைகள் இருவரும்.

பரமன், 'யார் இந்த உலகத்தை ஒரு நொடி யில் முந்தி வலம் வருகிறார்களோ அவர்களுக்கே இந்தக்கனி' என்றார். அதைக் கேட்டதும்முருகன் தன்வாகனமாகிய மயில் மீதேறி பழத்தைச் சீக்கிரம் பற்ற வேண்டும் என்று பறந்தார். கணபதியோ தன் வாகனமாகிய பெருச்சாளியின் மீதேறி நகர முயன்றார். அப்பொழுது ஞாலத்தை சுற்றச் சொன்ன நீலகண்டன், 'நாரதரே நான் பாருக் கெல்லாம் பகிர்ந்தளிக்கும் தன்மையை நேரில் பார்த்தாவது என் மக்கள் திருந்தட்டும்' என்று கூற அதைக் கேட்ட நாரதருக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. பாருக்கெல்லாம் பகிர்ந்தளிக்கிறேன் என்றாரே. அவர் இருந்த இடத்திலிருந்துதானே பகிர்ந்தளிக்கின்றார். ஆகையால் இவரன்றிஉலகே இல்லை; உலகமே இவர். இவ்ரே உலகம். ஆத லால் இதிலும் ஒரு புரட்சியை உண்டாக்குவோம் என எண்ணி விநாயகரை பார்த்தார். விநாயகர் உலகத்தைச் சுற்றுவதற்கு பெருச்சாளியின் மீது நெளிந்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவரைப் பெருச்சாளியினின்று வரச்சொல்லி வேழமுகத் தோனே! உம்மால் ஞாலத்னதச் சுற்றிவரமுடியுமா? சீலத்துடன் ஒரு சிறிய தந்திரம் சொல்லுகின்றேன்.

அதன்படி செய்யவும், பழம் உமக்கே கிடைக்கும். சீக்கிரமாக உங்கள் அம்மையும், அப்பனையும் மூன்று முறை வலம் வந்து பழத்தைக்கேளுங்கள்'' என்று தெரிவித்தார். நாரதர் கூறியதைப் புரிந்து கொண்டு அதன்படியே ஜெகதீசனையும், ஜெகன் மாதாவையும் மூன்று முறை வலம் வந்து, வலம் புரிந்த விநாயகர், 'அப்பா, அம்மா, வலம் வந்த எனக்குப் பழத்தைத் தாருங்கள்' என்றார்.

சர்வேஸ்வரன், 'வேழமுகா! வேடிக்கையா செய்கின்றாய்! பாரை எல்லாம் சுற்றிவர பறந்தோடியிருக்கிறான் பாலகன். அவனுக்கல்லவா பழம் தரவேண்டும். அதைவிட்டு எங்களை வலம் வந்து பழம் தாருங்கள் என்றால் எப்படியப்பா தருவது? எங்களுக்கும் உலகிற்கும் என்னப்பா சம்பந்தம்' என்றவுடன், வலம்புரி விநாயகர், 'தந்தையே, சிவமயம் என்றால் என்ன' என்று வினவினார். சர்வேஸ்வரன் 'சிவமயம் என்றால் சிவமே எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன என்பது பொருள்' என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட விநாயகர் ''ஆதலால் நீங்கள் இல்லாமல் உலகம் இல்லை என்பதைத் தெரிந்தே உலகமே சிவசக்தி வடிவம், சிவசக்தி சிந்திய சிறு துளியே இந்த உலகம் ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு என்று ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். ஆதலால் வாதியாமல் பழத்தைத் தாருங்கள்' என்றதும் தன்னைத் தத்துவத்துடன் புரிந்து கொண்ட தனயனுக்கு தடையின்றிப் பழத்தை தந்துவிட்டார் சிவபெருமான். தந்தை அளித்த பழத்தைத் தாங்கொணா மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கியதும் புசிக்க ஆரம்பித்தார். இதைக் கண்ணுற்ற நாரதர்க்கு தன் திறமை பலித்தது பற்றி வெகு மகிழ்ச்சி. அது சமயம் உலகம் சுற்றி வந்த உமைபாலன் ஊக்கமுடன் ஓடிவந்து 'அப்பா, அம்மா, பழத்தை கொடுங்கள் என் நாவுகள் ஊறுகின்றன' என்று கேட்டார். கேட்ட தம்பியை தந்திமுகன் பார்த்து ''தம்பி பழத்தை நான் ருசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தந்தையிடம் கேட்க வேண்டாம். என்னிடம் கேள், நான் தருகிறேன். ஆஹா! பழம் என்ன ருசி! சுவையில் இதைவிட பெரியபழம் நான் பார்த்ததே இல்லை. மாம்பழம் என்று பெயர் வைத்தது மிகப் பொருத்தமே' என்றார்.

ஏமாற்றம் அடைந்த முருகனுக்கு ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. பழத்தின் பெருமையைச் சொல்லச் சொல்ல அண்ணனின் நையாண்டித்தனம் இன்னும் கோபத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தது. கோபம் மீறிய முருகன், 'அப்பா, அம்மா நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை ஏமாற்ற வேண்டும் என்றே ஏமாற்றி விட்டீர்கள். இனி இங்கு எனக்குவேலை இல்லை. இனி சமாதானம் எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்கப்போவதில்லை. உங்களால் தரப்பட்ட பொருள் எல்லாவற்றையும் நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நான் ஆண்டியாகிச் செல்கிறேன்; என்னை யாரும் பின் தொடர வேண்டாம்'' என்றுசொல்லி விட்டு யாரையும் எதிர்பார்க்காமல் ஒரு நொடியில் வலம் வந்த வேகத்திலேயே ஓட ஆரம்பித்து விட்டார். மற்றவர் தொடர முடியாத அளவுக்கு.

சங்கரனும் முருகா என்ன, சங்கரியும் முருகா என்ன, ஐங்கரனும் முருகா என்ன, நாரதரும் முருகா என்ன, இந்த நானிலமே முருகா முருகா என்று எதிரொலி ஒலிக்கச் சென்று கொண்டே இருக்கிறார். ஈசன் நாரதர் பக்கம் திரும்பி, 'நாரதரே! நாடிவந்த வேலை முடிந்ததா? எங்கள் நல்ல குடும்பத்தை நகைக்க வைத்து விட்டீர்கள்' என்றார். நாரதர், 'ஹே பரமேஷ்வரா! என்னால் ஏதோ நடந்து விட்டதாகச் சொல்லி தாங்கள்விலகிக் கொ.ள்கிறீர்களா? உம்மையன்றி அணுவும் அசையுமோ?

நகைக்கச் சொல்பவனும் நீ, நகைப்பவனும் நீ, பழத்தைக் கொடுத்தவனும் நீ, பழத்தை வாங்குபவனும் நீ, உண்ணப்புசிப்பவனும் நீ, உண்ணப் பசிப்பவனும் நீ, காணப்படுவனும் நீ, காண்பவனும் நீ, ஓடச்சொன்னவனும் நீ, ஓடியவனும் நீ, தேடச் சொன்னவனும் நீ, தேடுபவனும் நீ, இனி நாடச் சொன்னவனும் நீ, நாடுபவனும் நீ, எங்களை எல்லாம் கூடச் சொன்னவனும் நீ, கூடியவனும் நீ, என்னை பாடச் சொன்னவனும் நீ, பாடியவனும் நீ, ஆகையால் உன்னையல்லால் ஒரு தெய்வம் உலகில் உண்டோ என்பதை எனது நெஞ்சமும் நிறைவாக அறியும். இங்குள்ள யாவரும் அறிவார். ஆதலால் கருணை காட்டுங்கள் சென்று வருகிறேன்'' என்று மூவரையும் நமஸ்கரித்து அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கிறார்.

முருகனே ஞானப்பழமாக இருக்க அவனுக்கு எதற்கு ஞானப்பழம் என்று வினவுவதாய் இந்நிகழ்ச்சியைக் கூறும் பாடல் வருமாறு:

ஞானப் பழத்தைப்பிழிந்துரச மன்பினொடு
நாமுண்ண வுங்கொடுத்த
நல்லகுரு நாதனுக் கென்னவிதம் இச்கனியை
நாமீவது என்று நா ணித்

வினாவும்

விடையும்

சீடன்: சுவாமி! பொன் வேண்டும் பொருள் வேண்டும் என்றே பலரும் இறைவனை வேண்டுகிறார்களே அன்றி, வறுமையை வேண்டி யாரும் பாடியிருக்கிறார்களா சுவாமி?

குரு: செம்பொன்னையும் ஓட்டினையும் ஒன்றாகப் பாவிப்பதே மெய்யடியார்கள் உள்ளம். குமரகுருபரசுவாமிகள் ''மல்லலம் பொழில் சூழ் தில்லைவாண! வரமொன் றிங்கெனக் கருளல் வேண்டும்'' என்று கூறித்தான் வாய்விட்டு அரற்றி அடம்பிடித்து அழுதாலும்கூட கந்தை உடை, கஞ்சி உணவு, வீட்டுத் திண்ணை அல்லாத வேறு எதுவும் தமக்குத் தரக் கூடாது என வேண்டியிருக்கிறாரே!

ஏான்அப் பனித்தலையர் தரவில்லை ஆதலால்
சாருமொரு பிழையில்லையே
சக்திவடிவேலொடுந் தத்துமயிலேறிடும்
சண்முகா குறையுமுளதோ?
ஏனிப்படிக் கோவணத்தொடுந் தண்டுகொண்டு
இங்குற்றோர் ஆண்டியானாய்
எமதுவினை பொடிபடவும் அல்லவோ வந்துநீ
இப்படி இருக்கலாம் ஆ
சான் அப்பன் என் னையன் என்னவும் எண்ணனேன்
தருவையருள் பழநிமலையில்
சந்ததம் குடிகொண்ட சங்கரன் கும்பிடும்
தண்டபாணித் தெய்வமே.

—பழநித் தண்டபாணிப் பதிகம்

கோபித்துக் கொண்டு சென்ற குமரன் குறிஞ்சி நிலம் பார்த்து அமர்கிறார். தனக்கு ஏன் கோபம் வந்தது? பழத்தை ஏன் அண்ணனுக்குக் கொடுத்தார்கள்? பழம் ஏன் கிடைக்கவில்லை? பழத்தின் தன்மை என்ன என்று ஆராயத் தொடங்கினார். அந்த ஆராய்ச்சியில் தான் தாவரத்தில் வித்துவாகவும், ஜீவராசிகளுக்கு விந்துவாகவும் இயங்குவதையும், 'மண்ணிற்குள் இட்ட வித்தை மரமாக்குபவனும் நானே, மரமாகி உயர்ந்த வித்தை பழமாக்குபவனும் நானே, விதையாகவும் கருவாகவும் உள்ளநான் உருவாக எல்லாவற்றிற்கும் உதவுகிறேன்'' என்று தன்னைத் தான் அறிந்தார். பழமாக பரிணமித்திருக்கும் தானே பழத்தை விரும்பியது பற்றி வெட்கப்பட்டுக் கொண்டார். மேலும், இந்த இடத்தில் இருந்து தவக்கோலம் பூண்டு தத்துவ விசாரணை செய்து தத்துவத்தை அறிந்து கொண்டதால் இது பிற்காலத்தில் இகபரம் வேண்டி வருபவர்க்கெல்லாம் ஞானம் அளிக்கும் ஞானஸ்தலமாக விளங்கும்.

திருவாவினன்குடி என்னும் நாமதேயம் உண்டாகி இத்தலத்தில் திரு என்ற லக்குமியும் ஆ என்ற காமதேனுவும் இனன் என்ற சூரியனும் கு என்ற பூமிதேவியும் டி என்ற அக்கினிதேவனும் இங்கு என் பொருட்டு தவம் இருந்து என்னிடம் இருந்து வரம் வாங்கிச் செல்வார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் வரம்யாதெனில் திரு என்ற லட்சுமி அழகுச் செல்வமும், ஆ காமதேனுவானது அமுதம் என்ற பாலும், இனன் என்ற சூரியன் ஒளியையும், கு என்ற பூமி தேவியானவள் தாவரசங்கம ஜீவராசிகளை உற்பவிக்கும் வரமும், டி என்ற அக்னிக் கடவுள் கனலையும் பெற்று எக்காலமும் இயங்குவார்கள். இதன் காரணஸ்தலமாக விளங்குவதே இத்திருவாவினன்குடியாகும். இது அண்டத்தில் உள்ளது. இதுபோல் பிண்டத்தில் உள்ள அங்கங்களில் இருதய பாகமே திருஆவினன் குடியாகும். இந்த இருதய பாகத்தில் மேற்சொல்லிய ஐந்து தெய்வங்களும் ஒன்று குவிந்து செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை காண வேண்டுமென்றால் தவத்தில் காணலாம்.

இந்தத் திருவாவினன் குடியெனும் இருதயக் கோவிலில் எப்பொழுது எவரோருவர் என்னை உள்ளங்குவிந்து உணர்வுடன் தவம் செய்கின்றார்களே, அவர்களுக்கு நான் பரஞ்சோதியாகக் காட்சியளிக்கிறேன். அக்காட்சியைப் பெற்றவர்கள் அருணகிரியாக ஆகிறார்கள்.''

முருகப்பெருமான் அருளியபடியே காரணஸ்தலமாகத் தற்பொழுதும் விளங்குகிறது இந்தக் கோவில். மேலும் ஆறுமுகன் அருளாடல் புரிந்த ஆறுபடை வீடுகளில் இது மூன்றாம் படைவீடாக அமைந்திருக்கிறது. இப்படை வீட்டில் முருகன் சுய ஞான விசாரணை செய்து சுத்த ஞானத்தைப் போதித்து உலக ஆன்மாக்களுக்கு ஞானக்கடவுளாகக் காட்சியளிப்பதால் சிற்றின்பப் பிரியர்களுக்கும் பேரின்பப் பிரியர்களுக்கும் ஞானத்தை ஊட்டும ஞானஸ்தலமாக பழநி அமைந்திருக்கிறது.

— — — —

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணிசுவாமி திருக்கோயில்
பழநி.
திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா

அண்ணா மாவட்டம், பழனி-அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி திருக்கோயிலில் வருகின்ற 27.6.1988ஆம் ஆம்நாள் திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா நடைபெற உள்ளது. அருள்நலம் வழங்கும் திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழாத் திருப்பணிகளுக்குத் தாராளமாக நன்கொடைகள் வழங்கி அருள்மிகு பழநி ஆண்டவரின் திருவருளைப் பெற்றுய்யுமாறு பக்தர்களையும், பொதுமக்களையும் அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

நன்கொடைகள் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :

துணை ஆணையர்-நிர்வாக அதிகாரி,
அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி திருக்கோயில்,
பழநி—624 601 அண்ணா மாவட்டம்.

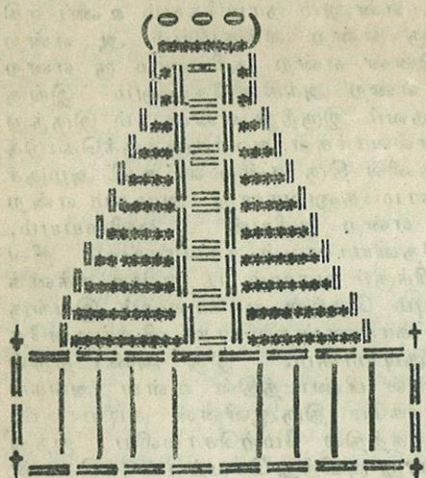

பழனியில் விளங்கும் குழந்தைத் தெய்வம்

கம்பன் கவிநயமணி
வே. தியாகராஜன்

''படிக்கின்றிலை பழனித் திருநாமம்'' என்பது கந்தர் அலங்காரவாக்கு. ''சிவமயமாம் நின் பழனி'' என்பதும் ''சரவணபவாவென்று வற்கரமுமாகி வளர் பழனிமலை'' என்பதும் திருப்புகழ். சடாட்சரமான ஆறெழுத்தை ஓதும்பலன்''பழனி'' என்ற தலத்தின் பெயர்களைக் கூறினால் கிட்டும் என்பர்.

இந்த நாட்டிற்குக் கண்ணன் கந்தன் என இரண்டு குழந்தைத் தெய்வங்கள். கந்தப்பெருமானின் குழந்தை விளையாட்டில் உலகிற்குக் கிடைத்த திருத்தலம் பழனியம்பதி. ஒரு சமயம் சிவபெருமானும் அம்மையும் ஆனை முகத்தவனையும் ஆறுமுகத்தவனையும், நோக்கி, ''இவ்வுலகை ஒரு நொடியில் சுற்றி வருவோருக்கு இந்தச் சுவை மிகுந்த (மாதுளங்கனி என்றும் கூறுவர்) மாங்கனியைத் தருவோம்'' என்றனர். முருகப் பெருமான் தனது மயிலேறி உலகை வெகுவிரைவில் வலம் வந்தனர். விநாயகப் பெருமானோதன் தாய் தந்தையரே உலகம் என எண்ணி அவ்விருவரையும் ஒரு முறை வலம் வந்து வணங்கி அவர்களிடம் பழத்தைப் பெற்றார். இது கண்டு வருந்திக் கோபித்த முருகப் பெருமான் பூவுலகில் திரு ஆவினன்குடி என்ற தலத்திற்கு வந்து விட்டார். அம்மையப்பர்கள் முருகனைத் தேடி வந்து ''பழம் நீயே ஆதலின் உனக்கு வேறு பழம் எதற்கு'' என ஆறுதல் கூறினர். அந்த தலத்திற்கே இதன் காரணமாகப் பழனி என்ற பெயர் வந்தது. இவ்வழகிய வரலாற்றை சேத்திரக் கோவைப்பிள்ளைத் தமிழில்,

> கரமைந்துடைய கணபதியும்
> கருணாநிதி இருவருமாய்க்
> கயிலைக் கிரிமேல் விளையாடிக்
> கௌரியுடன் வாழ்கண்ணுதல் கண்டு
> இரதமிகுந்த மாங்கனி ஒன்று
> ஏழுகடற்கும் எண்கலைக்கும்
> இலங்கு நவகண்டங்களுக்கும்
> எயிலாம் சக்ரவாளத்தை
> ஒருகை நொடிக்குள் வலம் வந்தோர்க்கு
> உகந்தே தருவோம் என
> மூத்தோன் உமைநாயகனை வலம் வர
> நீ ஒருகை நொடிக்குள் சகதண்டம்
> பரமன் மகிழ வலம் வந்த
> பாதா தாலே தாலேலோ
> பழநிப் பதிவாழ் குமரகுரு
> பரனே தாலே தாலேலோ''

எனப் பாடப்பட்டுள்ளது.

பழம் எவருக்குக் கிடைத்தாலும், உலகமே அன்னையும் பிதாவுமான பார்வதி பரமசிவர்கள் என இருவரும் கண்டனர் என்பது குறிப்பு. அம்மையப்பருக்குள்ளேயே உலகினைக்கண்டார் விநாயகர். உலகம் பூராவுமே அம்மையப்பராகக் கண்டார் முருகன் என்பது கருத்து. பழனித்தலம் உண்டான வரலாறு கண்டோம்.

அகத்தியர் தன்னை வணங்கிய இடும்பாசுரனை வடக்கேயுள்ள சிவகிரி, சக்திகிரி என்ற இருமலைகளையும் எடுத்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். அகத்தியர் அருளிய மந்திரச்சக்தியால் பிரம்மதண்டத்தைத் தோளுக்குத் தடியாகவும், அனந்தன், கார்க்கோடகன் போன்ற எட்டுப் பாம்புகளையும் கயிறாகவும் கிடைக்க இருமலைகளையும் கட்டித்தோளில் சுமந்து தென் நாடு நோக்கி வந்தபோது திரு ஆவினன் குடியில் இறக்கி வைத்து இளைப்பாறினான். மீண்டும் தூக்க முயன்றபோது முடியாமல் அங்கு ஒரு சிறுவனைக் கண்டான். இடும்பன் அந்தச் சிறுவனை அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்று செல்லுமாறு கூற ''இது எனது இடம். நான் போக முடியாது'' என மறுத்தபோது கோபங்கொண்ட இடும்பன் அச்சிறுவன் மீது பாய்ந்தான். பாய்ந்தவன் திடீரென மூர்ச்சையானான். இதை அறிந்த அகத்தியர் அவ்விடம் வந்து இறைவனை வணங்கி, இடும்பனையும் எழுப்பினார். முருகன் இடும்பனுக்கும் காட்சியளித்தார். இடும்பன் தன்னைப்போல் காவடி சுமந்து வரும் அடியார்கட்கு அருளவேண்டும் என வரம் வேண்ட இறைவன் இசைந்தார். இதுவே காவடி எடுப்பதன் வரலாறு.

பழனியில் இடும்பன் சன்னிதியுள்ளது. பழனிக்கு ஒரு முறை வந்த வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் இடும்பனுக்கு மாமிசம் படைத்து வணங்கும் அடியவர்களைக் கண்டு மனம் வருந்தினார்.

> பாடும் அன்பர் போற்றும் பழனிமலைப்
> பதியினின்று
> ஆடும் இடும்பா அறையக் கேள்-நீடும்
> கொலைகண்டு மாமிசமும் கொண்டு உவக்க
> வேண்டா
> நிலைகண்டு மெய்யருளில் நில்.

எனப்பாட அவ்வழக்கம் நின்றது என்பர்.

இத்தகைய தலத்தில் முருகப்பெருமான் அகத்தியருக்குத் தமிழைப் போதிக்க, அவ்வருள் பெற்று மகிழ்ந்த அகத்தியர் பொதியமலை சென்றார்.

''குருமுனிபரவத் தமிழுரை பகர்வோய்'' என்றார் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்பாடியவர்களில் ஒருவரான வேலச்சின்னோவையன்.

ஓங்காரமானப் பிரணவ மந்திரத்திற்குப் பொருள் தெரியவில்லை எனப் பிரமன் மயங்கினான். அது கண்டு வெகுண்ட முருகப்பெருமான் அவனைச் சிறையிலிட்டனர். ''வேதமந்திரங்களுக்கெல்லாம் முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் ஓம் என்ற ஓரேழுத்தின் பொருளை நாமகளான கலைமகளின் நாயகன் அறிய முடியவில்லை என்றால் நாம் படித்தோம் எனக் கூறிக்கொள்ளுவது நகைத்தற்குரிய செய்கையன்றோ?

தூமறைக்கெல்லாம் ஆதியும் அந்தமும்
சொல்லும்
ஓமெனப்படும் ஓரெழுத்து உண்மையை
உணரான்
மாமலர்ப் பெருங்கடவுளும் மயங்கினான்
என்றால்
நாமினிச் சில அறிந்தனம் என்பது நகையே

எனக் கச்சியப்பர் இவ்வரலாறு கூறும்போது படித்தோம் என்ற கர்வம் எவருக்குமே வரலாகாது என அறிவுரை கூறுகிறார்.

இதே வரலாற்றை வேறு விதமாகக் கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர். சூரன் முதலானவரை அழித்து இந்திரனுக்கு அவனது அரசைத் திரும்ப அளித்த முருகப் பெருமானுக்கு இந்திரன் தன் மகளான தெய்வயானையைத் திருமணம் செய்தளித்தான். முருகன் ''இத்துணைப் பெருமையும் இந்த மங்கையும் கிடைத்தது என்கையிலுள்ள வேலால்'' எனத் தன் அன்னை தனக்களித்த வேலைப்புகழ்ந்தார். அப்போது பிரமன் ''அந்த வேலுக்குச் சக்தியளித்தது நானே'' என்றானாம். ''எம் அன்னையளித்த வேலுக்கு நீ சக்தியளித்தாயா? இத்தகைய அகங்காரமும் அறியாமையும் உள்ள நீ பூவுலகில் பிறப்பாயாக'' எனச்சாபம் அளித்தாராம் முருகர்.

முருகன் பிரமனைச் சிறையிலிட்டது, பூவுலகம் சென்று பிறக்கச் சொன்னது இரண்டு செயல்களும் அவனது படைப்புத் தொழிலை நிறுத்தி விட்டதாம். படைப்பிருந்தால் தானே காத்தல், அழித்தல் முதலாயின நடைபெறும்?

எனவே பிரமனை மன்னித்தருளுமாறு தேவர்களும் முனிவர்களும் கந்தர்வர்களும் பழனி மலையை அடைந்து முருகனை வேண்டுகின்றனர் என்கிறார் நக்கீரர் தம் திருமுருகாற்றுப் படையிலே. பிரமாதி தேவர்கள் கந்தர்வர்களைப் பாடச் சொல்லி, முனிவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு முருகனைக் காண வருகின்றனர். முனிவர்களான உத்தமர்கள் மரவுரிஉடுத்து, நரைமுடியுடன் வருகின்றனர். அவர் வயதை அளவிட முடியவில்லை. ஒளி மிகுந்த மேனியிலே மான்தோலைப் போர்த்தி, இளைத்த மேனியுடன் வருகின்றனர். முருகனை நினைத்து வாழ்வதே தமது கடமை என்று வாழ்ந்த அவர்கள் ஆகாரம் என்பதே இல்லாமலிருந்ததால் உடல் இளைத்தனர் என்பது குறிப்பு. மனத்திலே மாசில்லாது, பகையுணர்ச்சி என்பது சிறிதும் இல்லாது அறிவின் சிகரங்களாக வருகின்றார்கள். இத்தகைய அடியார்கள் மூலம் தேவர்கள் தமது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என முருகனடியார்களை நக்கீரர்

சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால் நரைமுடியனிர்;
மாசற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
உரிவை தைஇய ஊன் கெடுமார்பின்
என்பெழுந்து இயங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த உண்டியர்; இகலொடு
செற்றம் நீக்கியமனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்

எனச் சொல்லோவியமாகக் காட்டுகிறார்.

இறைவனைக் கல்வியால் அறியமுடியாது. பூசனையாலும் அறியமுடியாது. சொற்பொழிவாற்றிக் கண்டுபிடிக்கமுடியாது, நெஞ்சில் தவறான எண்ணங்கள் இருந்தால் காணமுடியாது. குற்றமற்ற நல்லவர் உள்ளத்திலிருந்து அப்பெருமானைப் பெயர்த்தெடுக்க முடியாது என்றார் தம் திருப்புகழிலே அருணகிரிநாதர். அதே பெருமானார் பக்தர் உள்ளத்திலே வாழும் பெருமான் முருகன் மருவும் அடியார்கள் மனத்தில் விளையாடும் மரகத மயூரப்பெருமாள் என முருகனின் ஆலயமென்பது அடியாருள்ளமே என்கின்றார். அத்தகைய அடியார்கள் பிரமனை விடுதலை செய்து விட்டனர் என்றால் பழனியப்பனின் பெருமையை என்ன வென்று கூறுவது.

அத்தகைய பழனியாண்டவனின் திருநாமங்களில் முருக என்பதும் ஒன்றாகும். இந்த மூன்றெழுத்துக்களையும் கூறினால் மு என்பது முகுந்தன் ஆன திருமாலையும் ரு என்பது சிவபெருமானான ருத்திரனையும், க என்பது கமலாசனான பிரமனையும் குறிக்கும். இந்த நாமத்தைக் கூறுவோர் எதிரிலே மும்மூர்த்தியர் புடைசூழ முருகன் தோன்றிவிடுகிறான். என்பதால் ''முருக என்னும் நாமங்கள்'' எனப் பன்மையாகக் குறிப்பிட்டார் அருணகிரிநாதர். இந்த நாமத்தைத் தலைகீழாக நோக்கினால் க என்பதில் அகாரமும் ரு என்பதில் உகாரமும் ம என்பதில் மகாரமும் வர அகார உகார மகார மான ஓம் என்ற பிரணவம் தலைகீழாக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதைக் காணலாம். இத்தகைய மகிமையுடைய முருகப் பெருமான், அடியார்க்கு எளியவனான குழந்தை உருவாகக் காட்சியளிக்கும் பெருமையுள்ளது பழனியம்பதி. பழனயம்பதியில் முருகனின் திருஆலயத்திற்குச் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறுகிறது. இப்பெருவிழாவில் அனைவரும் கலந்து கொண்டு முருகப்பெருமானின் அருட்கடலில்மூழ்கி ஆனந்தம்பெற அவனருளை வேண்டுவோமாக!

கற்பகச்சோலைகள் நிறைந்த தேவருலகத்தை அடைந்து இந்திரன் வாழவும் சூரன் முதலானவர் அழியவும், பிரணவப்பொருளையறியாது மயங்கிய பிரமனைக் கண்டித்தும் விளங்கிய திருவாவினன்குடி என்னும் பழனிப்பதிவாழ் கந்தனைப் போற்றுவோமாக!

காவினன் குடில் உறுகாமர் பொன்னகர்
மேவினன் குடிவர விளையச் சூர்முதல்
பூவினன் குடிலைஅம் பொருட்கு மாலுற
ஆவினன் குடிவரும் அமலற் போற்றுவோம்.

திருநீறு அணிக

வந்த வினையும் வருகின்ற வல்வினையும்
கந்தனென்று சொல்லக் கலங்குமே-செந்தினகர்ச்
சேவகா என்று திருநீ றணிவார்க்கு
மேவவா ராதே வினை.

— குமரகுருபரர்.

பழநியாண்டவர் தரிசனம்

கலியுக வரதனாகக் கண்கண்ட தெய்வமாக ஞானதண்டம் ஏந்திய அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமியாக முருகப்பெருமான் கோயில் கொண்டிலங்கும் பழனிமலைத் திருக்கோயில் ஏறத்தாழ 450 அடி உயரமும், 691 படிகளும் கொண்டு விளங்கும் கோலம் மிக்கதொரு குன்றின் மேலே அமைந்துள்ளது. இக்குன்றமும், கோயிலும் புலவர் பாடும் புகழ் மிக்கனவாகும். நீலமலைப் பின்னணியில் கோலமயில் வாகனன், ஞான தண்டாயுதபாணியாக நின்றருளித் தன்னை வழிபடுவோர்க்கு வரமளித்து வாழ்வருளும் வள்ளலாகத் திகழ்கின்றார். நாளும் வந்து வழிபட்டு நற்பேறடையும் பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்களில் நாமும் ஒருவராகச் சென்று அவனைக் காண்போமாக.

சண்முக நதியிலோ, சரவணப் பொய்கையிலோ புனித நீராடித் தங்கள் புறத்தையும் அகத்தையும் தூய்மை செய்துகொண்ட பக்தர்கள் ஆண்டவனைக் காணும் அவாவில், அரகரா என்னும் முழக்கம் எதிரொலிக்க மலையை நோக்கிச் செல்கின்றனர். முதலில் பாதவிநாயகரை வழிபாடு செய்துகொண்டு, மங்கம்மாள் மண்டபத்தின் வழியாகப் படியேறிச் செல்கின்றனர். பதினெட்டாம் படிக்கு மேலே சேர விநாயகரை வழிபடுகிறார்கள். இச்சேர விநாயகர்கோயில் பழமைமிக்க கோயிலாகும்.

திருக்காளத்தி மலையில் கண்ணப்பர் படிகள் ஏறிச் சென்றதை ''பேணு தத்துவங்கள் என்னும் பெருகுசோபானம்'' ஏறிச்சென்றதாகச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் குறிப்பிடுவார். அவ்வாறே இங்கும் பெருகு தத்துவம் எனத்தக்கபடிகளை ஆண்டவன் திருநாமங்களைக் கூறிக் கடந்து செல்பவர்கள் தங்கள் உடற்சுமையும்-உளச்சுமையும் ஒருங்கே குறைய இன்பமெய்திச் செல்லக்காணலாம். அங்ஙனம் செல்பவர்கள் இடையில் குராவடி வேலரையும், இடும்பனையும் வழிபட்டுச் செல்வார்கள். தான் பெற்ற வரச் சிறப்பால், ஆண்டவருக்கு முன்னால் தனக்குப் பூசை வழிபாடு செய்யப்படும் சிறப்பினை இடும்பன் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மேலும் படிகளைக் கடந்தேறிச் சேல்லும் போது, யானைப்பாதை வந்து அடையுமிடத்திற்கு அருகே அரசமரத்தடியில் ''செல்வவிநாயகர்'' வீற்றிருக்கக் காணலாம். யாக குண்டம் அமைக்கப் படுங்கால் அதற்குரிய மண் இவ்விநாயகர் அருகே எடுக்கப்படுவது மரபாகும். இன்னும் சில படிகளைக் கடந்தவுடன் மலை உச்சியை அடையலாம். அங்கு எத்திசை நோக்கினாலும் எழில் மிக்க இயற்கைக் காட்சிகள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வனவாயுள்ளன. இதமாக வீசுகின்ற தூயநற்காற்று நமது உடலுக்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுகின்றது. அன்பர்கள் எழுப்பும் ஆண்டவன் திருநாமப் பேரொலி நம் உள்ளத்திற்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுகின்றது. வெளிப் பிரகாரத்தில் வலம் வரும் அடியார்கள், கிழக்குத் திசையில் விளங்கும் இடும்பன் மலையும் குளமும், பசுமை உமிழும் எழில்மிக்க பழனங்கள் சூழ்ந்த சூழலில் இலங்கக் காணலாம். தென்புறத்தில், கோல மிக்க குறிஞ்சியாண்டவரைக்கொண்டிலங்கும், நீலமலைத் தொடரைக் காணலாம். மேற்குப் பக்கத்தில் அணி பெற்றுத் திகழும் குன்றங்களும், பழனங்களும், வையாபுரி வாவியுடன் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சியும் மருதமும் கூடிக்குலாவிக் களிநடம் புரியும் அக்காட்சியை மாலையில் கதிரவன் மறைகின்ற வேளையில் காண்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விளங்கும். வடபால், ஆவிநன்குடியும் ஆவுடையார் கோயிலும் பிறவும் விளங்கும் பழனி நகரக் காட்சியும், முல்லைநில மாட்சியும் விளங்கக் காணலாம்.

கொடிமரத்தின் அருகு நின்று கும்பிட்டு, கோயிலுக்கும் செல்லும் அன்பர்கள் நாயக்கர் மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் பாலசுப்பிரமண்ய விநாயகரை (இது தல விநாயகராகக் கருதப்படுகிறது) தரிசனம் செய்துகொண்டு உட்பிரகாரத்தை அடைந்து வலம் வரும்போது வடக்குப் பக்கத்தில், கோயில் கொண்டுள்ள மலைக்கொழுந்து சிவனையும் மலைக்கொழுந்து அம்மனையும் வழிபாடு செய்வர். ஆண்டவனும் அம்பிகையும வீற்றிருக்கும் இந்த இடமே பழனிக்குன்றின் மிகவும் உயர்ந்த இடமாகும். அப்பிரகாரத்தில் வலம் வருவோர் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள கயிலாசநாதரையும் சண்டீசரையும் கண்டின்புறலாம். தென்மேற்கு மூலையில் பழனியாண்டவரை நிறுவி வழிபட்ட பெருஞ்சித்தர் போகருடைய சமாதி இலங்கக் காணலாம். அங்கு அவர் வழிபட்டதாகக் கருதப்படும் அன்னை புவனேசுவரித் திருவுருவமும், மந்திரச் சக்கரங்களும் மரகத லிங்கமும் வைக்கப் பெற்று வழிபாடு செய்யப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். பின்னர் மகாமண்டபத்தின் உள்ளே செல்லும் அடியார்கள் அதன் இடப்பக்கத்தில் சிவலிங்கமும், நடராசப் பெருமானும், ஆண்டவன் பள்ளியறையும் சண்முகரும், உற்சவ மூர்த்தியாகிய சின்னக்குமரரும் இலங்கக் காணலாம். அடுத்து, மலை மருந்தாய் விளங்கும், ஞான தண்டபாணியின் திருக்கோலம் கண்டு தொழுது பிறவிப் பயனை அடையலாம். அரசனாக, ஆண்டியாக, வேலனாக, வேடனாக, விருத்தனாக, குமரனாக காணும் எந்தக் கோலத்திலும் தம்மை வழிபட வந்திருக்கும் அடியார்களை, 'என்று வந்தாய்' என்னும் திருக்குறிப்பில் புன்னகையோடு நின்றருளும் காட்சி மண்ணிற் பிறந்தார் காணவேண்டியதொரு அருட்காட்சியாகும்.

மாலையில் தங்க ரதத்தில் ஆண்டவரைக் காண்பது மற்றுமொரு பெறலரும் பேறாகும். தங்க மயில் ஏறி உள் பிரகாரத்தில் வலம்வந்து ஆண்டவர் சின்னக்குமரர் தங்கத்தேர் ஏறி வெளிப் பிரகாரத்தில் வலம் வரும் திருக்காட்சி கண்பெற்றோர் காணவேண்டிய அருட்காட்சியாகும். வண்ண விளக்குகள் ஒளிவீச, நம் எண்ண அலைகள் செருக வரும் அழகுக் காட்சியில், நெஞ்சக் கனகல்லும் நெகிழ்ந்துருகக் காணலாம்.

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே!

நன்றி: பழநி அருள்மிகு தண்டாயுத
பாணி சுவாமி திருக்கோயில்
திருக்குட நன்னீராட்டு விழா
சிறப்பு மலர் 2-9-1973

— — — —

பசுவை அறியாத கன்றுகள்

டாக்டர் பருத்தியூர் சந்தானராமன்

இராமன் விராதன் என்ற அசுரனை வெட்டி வீழ்த்தினான். இராமனின் திருவடிபட்டுச் சாப விமோசனம் பெற்ற விராதன் கூறினான்;-'எவ்வளவு பசுக்களிடையே இருந்தாலும் தனது தாயினைக் கன்று அறிகிறது. எவ்வளவு கன்றுகளிடையேயும் தனது கன்றினைத் தாய்ப்பசு அறிகிறது. உலகின் தாயாகிய நீ கன்றுகளாகிய எங்களை நன்கு அறிகிறாய். ஆனால் கன்றுகளாகிய நாங்கள் உன்னை அறிய முடியவில்லை! இது என்ன விந்தை?

சுந்தரர் திருவதிகைத்தலத்தில் சித்தவடமடம் என்ற இடத்தில் தங்கியிருந்தார். இரவு படுத்துறங்கிய சுந்தரரை வலியத்தேடி வந்து சிவபெருமான் திருவடி சூட்டி அருளினான். முதியவராய் வந்து அருள்பாலித்த பெருமானை சுந்தரர்முதலில் அறிய முடியவில்லை. அதனால் வருந்தினார். ''தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரோ?'' என்று வினவிப் பாடினார்.

திருவிசநல்லூரில் ஸ்ரீதரர் என்பவர் ஒருநாள் திருஇடைமருதூர் மகாலிங்கப் பெருமானைக்கண்டு தரிசிக்கச் சென்றிருந்தார். பெருமானின் சந்தியா காலதரிசனத்தில் ஒன்றிப் போய் நின்றிருந்த அவருக்கு நேரம் போவது தெரியவில்லை. வெளியில் வந்து பார்க்கும் பொழுது மிகவும் இருண்டிருந்தது. மகாலிங்கப் பெருமானை வணங்கி விரைந்து வருவதாக வீட்டில் கூறி வந்திருந்தார். வீட்டோர் அவர் வருகைக்காக தாங்கள் சாப்பிடாமல் காத்திருப்பார்கள்.

திருவிடைமருதூரிலிருந்து திருவிசநல்லூர் வரை கால்நடையாகப் போய்ச் சேர வேண்டும். இருள் சூழ்ந்துவிட்டது! என்ன செய்வது? சிந்தித்தப்படி நின்றிருந்தார் ஸ்ரீதரர்.

அப்போது ''சாமி! ஊருக்குத்தானே போவணும்? நானும் திருவிசலூர்தான் போகிறேன் வாங்க போவோம்''. என்றான் ஒருவன். கையில் தீவட்டியுடன் அவருக்கு முன் நடந்தான். அவன் காட்டிய ஒளியில் ஆற்றங்கரை வழியே நடந்தார் அவர். இருவரும் பேசிக்கொண்டே நடந்தனர். தீவட்டி ஏந்தி வந்தவன் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தவன் என்றும் திருவிடைமருதூரைச் சேர்ந்தவன் என்றும் பெயர் மகாலிங்கம் என்றும் பேச்சினிடையே தெரியவந்தது.

ஸ்ரீதரரை அவரது தெருவின் கோடியில்விட்டுவிட்டு அந்த ஆள் விடை பெற முயன்றான். ஆனால் காலை முதல் எதுவும் உண்ணவில்லை என்று கூறிய அவனைப் பசியுடன் அனுப்ப விரும்பாத ஸ்ரீதரர் தனது வீட்டிலிருந்து வத்தல் குழம்பு சாதமும், கீரைமசியலுமாக எடுத்து வந்து அவ்விடம் கொடுத்தார். மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுச் சென்றான் அவன். அன்று இரவு நீரை அருந்திப் படுத்துவிட்டார் ஸ்ரீதரர்.

அடுத்தநாள் காலை திருவிடைமருதூர் ஆலயக் கதவம் திறந்தபொழுது சிவாச்சாரியார் திடுக்கிட்டார்! ஆம்! மகாலிங்கத்தின் மீது வத்தல் குழம்பு சாதமும் கீரைமசியலும் இருந்தது! எங்கிருந்து வந்திருக்குமென்று ஆராயத் தொடங்குகிறார். இடைமருதூரிலிருந்து திருவிசலூர் வரை ஆற்றங்கரை நெடுகிலும் அச்சாதமும் கீரையும் சிந்திக்கிடந்தது.

விபரம் அறிந்த ஸ்ரீதரர் பெரிதும் வருந்தினார். திருவிடைமருதூரென்றும் மகாலிங்கமென்றும் அவன் கூறியும் நான அவனை அறியவில்லையே என்று ஏங்கினார். கன்றுகளினால் தாய்ப்பசுவை அறியமுடியவில்லைதான்.

— — — — —

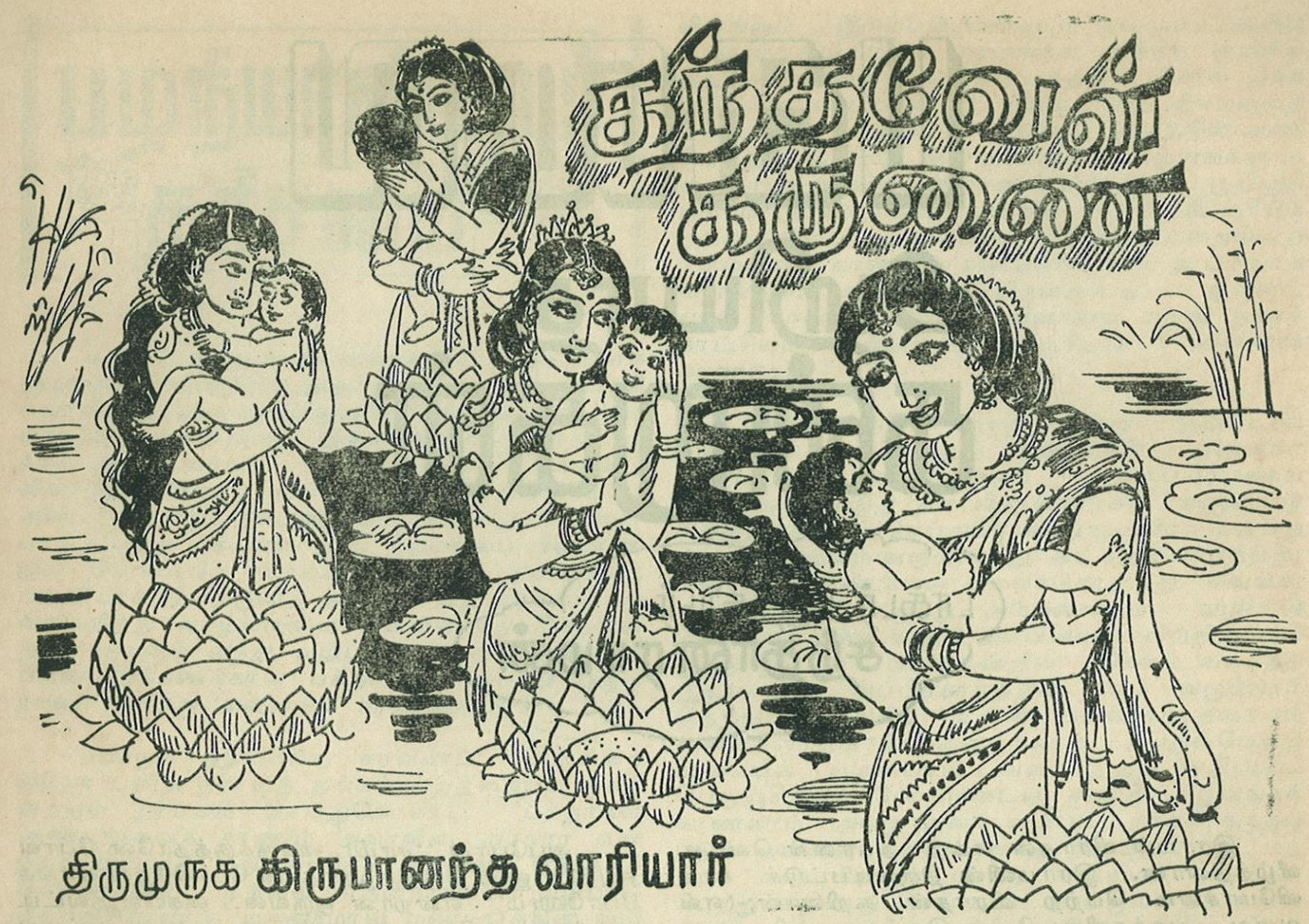

கந்தவேள் கருணை

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார்

வேண்டத்தக்கது அறிவோனும், வேண்ட முழுதும் தருவோனுமான ஆண்டவன்தான் எதனை எந்தச் சமயத்தில் தரவேண்டும் என்பதையும் அறிவார். அதற்கேற்ப இப்போது முருகனைத் தர வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது என்று பெருமான் கருதினார்.

முன்பு திரிபுர தகனத்தின்போது திருத்தேரும் படைக்கலமும், பரிவாரமும் சித்தம் செய்யுமாறு தேவர்களைப் பணித்துப் பின்னர் அவற்றைப் பயன்படுத்தாது தமது பராக்கிரமத்தாலேயே பகைவரை வென்ற பரமேசுவரர் அல்லவா அவர்? இப்போதும் அவ்வாறே முருகன் பிறப்புக்கென ஓர் ஏதுவாகத் தேவியைப் பர்வதப் புத்திரியாக்கி, திருமணம் புரிந்து திருக்கைலாயம் சேர்ந்த ஐயன் இறுதியில் அவளிடமிருந்து புதல்வனைத் தராமல் தாமாகவே குமரனைத் தந்தருள எண்ணினார். அவரது லீலையை நாம் எப்படி அளப்பது?

ஐயன்வேறு, அன்னை வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது. என்றுமே அவர் அம்மையப்பன் என்பதை உணர்த்தத்தான் இவ்வாறு அருள் கூர்ந்திருப்பாரோ?

'பரமேசுவரனுக்கு ஐந்து முகங்கள், தேவிக்கு ஒருமுகம் ஆக ஆறுமுகத்திலுள்ள ஆறு நெற்றிக் கண்களிலிருந்து அவர் ஆறு பொறிகளைத் தோற்றுவித்து ஆறுமுகனை உண்டாக்கினார்' எனச் சிலர் கூறுவர். இது தவறு. பரமேசுவரனுக்கே சத்தியோ ஜாதம், வாமதேவம், தத்புருஷம், ஈசானம், அகோரம் என்று வெளிப்படத் தெரியும் ஐந்து முகங்களோடு பரம ஞானியரின் உள்நோக்குக்கு மட்டும் புலப்படும் உள்முகமாக ஆறாவது திருவதனம்-அதோமுகமாக உள்ளது.

வந்திக்கு மலரோ னாதி வானவர் உரைத்தல்
கேளாய்
புந்திக்குள் இடர்செய் யற்க புதல்வனைத் தருதும்
என்னா
அந்திக்கு நிகர்மெய் யண்ணல் அருள்புரிந் தறிஞ
ராயோர்
சிந்திக்குந் தனது தொல்லைத் திருமுகம் ஆறுங்
கொண்டான்.

வணங்குகின்ற பிரமாதி தேவர்களின் முறையீட்டைக் கேட்டருளிய, செவ்வானையொத்த செம்மேனி எம்மான், ''நீங்கள் துன்புற வேண்டா. நாம் குமாரனைத் தருகின்றோம்'' என்று கூறி அருள்புரிந்து, சிவஞானிகள் தியானத்தினால் நினைக்கின்ற தமது ஆறு திருமுகங்களையும் கொண்டருளினார்.

ஆறுதிருமுகங்களுமுள்ள திருக்கோலம் தாங்கிய பெருமான் அவை ஒவ்வொன்றின் நெற்றிக் கண்ணினின்றும் அருட்பெருஞ்சோதிப் பொறி ஒவ்வொன்றினை வழங்கியருளினார். அப்பொறிகள் அளவு கடந்த வெப்பத்துடன் உலகெங்கும் பரவிப் பறந்தன. அச்சோதியின் வெப்பத்தைத் தாங்க மாட்டாது வானவர்கள் மூலைக்கு ஒருவராக ஓடினார்கள். வாயுக்கள் உலைந்து ஓய்ந்தன; கடல்கள் வற்றின; வடவாமுகாக்கினியும் தன் செருக்கு நீங்கிற்று; பூமி பிளந்தது; மலைகள் யாவும் நெக்கு விட்டன; அட்ட நாகங்களும் நெளிந்து நீங்கின; அட்ட திக்கயங்களும் அழுது இயங்கின; உயிர்கள்

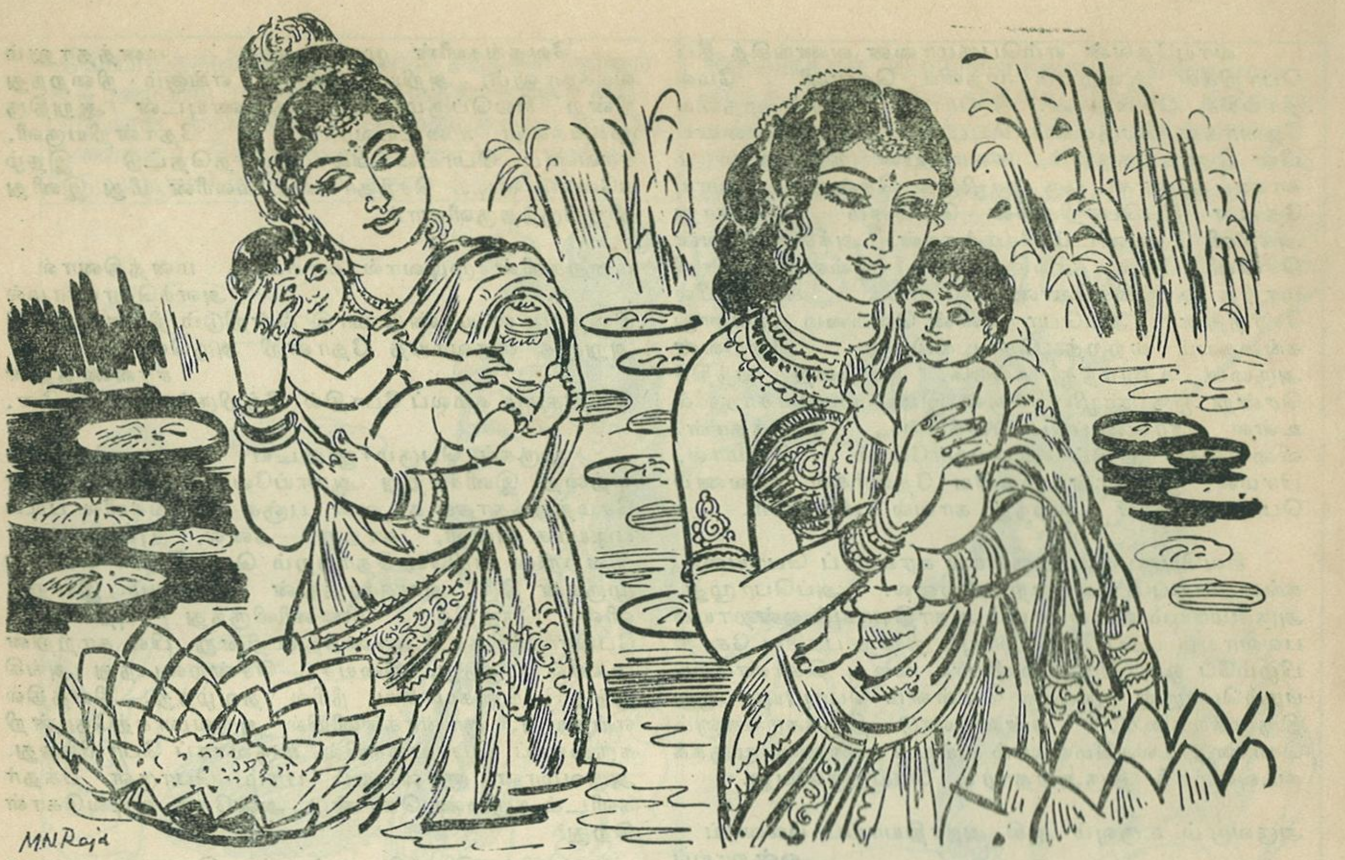

எல்லாம் நடுங்கின. ஆயினும் அப்பொறிகள் இறைவன் அருளினால் பெருங்கருணை செய்யும்வண்ணம் பிறந்தன ஆதலால் எவ்வுயிரையும் நாசம் செய்யவில்லை. வெறும் அச்சத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்தின. இனிமையே உருவான முருகன் அச்சமூட்டும் வகையில் தோன்றியதையும் நமக்குப் புரியவொண்ணாத ஈசுவரலீலை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அன்பனும் நண்பனும் பரமபக்தனுமான அர்ச்சுனனுக்குக் கண்ணபெருமான் விசுவரூப தரிசனம் காட்டும்போது அவனை நடுநடுங்கவே செய்தாரன்றோ?

இறைவனின் நெற்றிக் கண்களினின்று நெருப்புப் பொறி புறப்பட்டபோது, எம்பெருமானின் அருகே வீற்றிருந்த உமாதேவியாரும் அப்பொறிகளின் வெம்மையைத் தாங்காது திருவுளம் கலங்கித் தம் திருவடியிலுள்ள சிலம்புகள் புலம்பித் தாக்கத் திருக்கோயிலினுள்ளே ஓடினார்.

கடலில் கப்பல் செல்கிறது. கப்பல் நடுக் கடலுக்குப் போய்விட்டது. அக்கப்பலின் கொடி மரத்தில் காகங்கள் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருக்கின்றன. மாலுமி அக்காகங்களை அடித்து விரட்டுகிறான். காகங்கள் அங்கிருந்து பறக்கின்றன. நடுக்கடல், காகங்கள் எங்கே சென்று புகலிடம் தேடும்? நாலா பக்கங்களிலும் பறக்கும். எங்கும் புகலிடம் கிடைக்காமல் திரும்பவும் கப்பலின் கொடிமரத்துக்கேதான் வந்து சேரும். அதேபோல் அஞ்சிய தேவர்கள் யாவரும் திரண்டு மீண்டும் கயிலாயத்துக்கே வந்தார்கள். சிவபெருமானைக் கண்டு, 'அசுரர்களை மாய்ப்பதற்கு ஒருமைந்தனை அருளவேண்டும் என்று வேண்டினோம். முடிவில்லா வெப்பத்தையுடைய அக்கினியை வழங்கிவிட்டீர்களே! நாங்கள் உய்வது எவ்வாறு? அக்கினிப் பொறிகளின் வெம்மை தணியாவிட்டால் இன்னும் ஒரு கணத்தில் உலகமெல்லாம் அழியும். காப்பாற்றுங்கள்'' என்று முறையிட்டார்கள். இறைவன் தேவர்களிடம், 'அஞ்சாதீர்கள்' என்று கூறிப் புதிதாகக் கொண்ட ஆறு திருமுகக் கோலத்தையும், மறைத்து முன்போல ஒருமுகத்தோடு எழுந்தருளி உலகமெங்கும் பரந்த அக்கினிப்பொறிகள் தமது திருமுன் வரும் வண்ணம் திருவுளம் கொண்டார்.

ஆறு அக்கினிப் பொறிகளும் எம்பிரான் திருமுன் வந்தன. இறைவன் வாயு தேவனையும் அக்கினி தேவனையும் நோக்கி, 'நீங்கள் இருவரும் இந்த அக்கினிப் பொறிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு போய்க் கங்கையில் விட்டுவிடுங்கள்! கங்கை அவற்றைச் சரவணப் பொய்கையில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

வாயுதேவனும், அக்கினி தேவனும் அஞ்சி நடுங்கினர். எம்பெருமானை வணங்கி 'தேவ தேவ! இந்த அக்கினிப் பொறிகளின் வெம்மையைத் தாங்க எங்களால் முடியுமா? ஆலகாலம் போல் படர்ந்த இந்த அக்கினிப் பொறிகளைக் கண்டு ஓடியவர்களல்லவா நாங்கள்? இந்தஅக்கினி பொறிகளை நெருங்கவே அஞ்சுகின்ற நாங்கள் எப்படிச் சுமந்து கொண்டு செல்ல இயலும்?'' என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். ''இந்தத் தீப்பொறிகளைத் தாங்கும் ஆற்றலை உங்களுக்கு அளித்தோம்'' என்று சிவபெருமான் அருள்புரிந்தார். வாயுவும் அக்கினியும் வாயுவாயும் அக்கினியாயுமிருப்பது அவர் தந்த ஆற்றலால்தானே?

''இத்தழற் பிழம்பு சரவணப் பொய்கையை அடைந்து ஒரு திருக்குமரனாய் வளர்ந்து, சூரபதுமனாதி அவுணர்களை அழித்து உங்களுக்கு அருள் புரியும். நீங்கள் அனைவரும் உங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லலாம்'' என்று எம்பெருமான் தேவர்களுக்கு கூறியருளினார்.

தேவர் யாவரும் 'உய்ந்தோம்; உய்ந்தோம்' என்று சிவபெருமானை வணங்கி அங்கிருந்து விடை பெற்றனர்.

வாயுதேவன் எம்பெருமானை வணங்கித் தீப் பொறிகள் ஆறையும் முதலில் சென்னி மேல் தாங்கிச் சென்றான். திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வாயுதேவனைப் பின் தொடர்ந்தனர், சுவாமியின் திருஅவதாரம் காண்பதற்காக. ஒரு நாழிகை சென்றது. வாயு தேவன் தீப்பொறிகளின் வெம்மை தாங்காது அக்கினி தேவனிடம் சேர்த்தான். அக்கினிதேவன் சென்னி மேல் தாங்கினான். இவ்வாறு மாறி மாறித் தாங்கிக்கொண்டு போய்க் கங்கையில் சேர்த்தனர். அப்பொறிகளின் வெம்மை தாங்காது கங்கையும் வற்றத் தொடங்கியது. இறைவன் அருளை உணர்ந்த கங்கை, அவற்றை ஏந்திச் சென்று ஒரு நாழிகைக்குள் இமய மலைச்சாரலில் உள்ள சரவணப்பொய்கையில் சேர்த்தாள். விளைவை நாடும் வறியவர்போல் திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சரவணப் பொய்கையைச் சூழ்ந்து காவல் புரிந்தனர்.

சிவபெருமான் அருளால் சரவணப் பொய்கை, கங்கையைப்போல் வற்றவில்லை. அப்பொழுது, அருவமாயும் உருவமாயும் அநாதியாயும் ஒன்றாயும் பலவாயும் பரப்பிரம்மமாயும் நின்ற பரசிவ சோதி பிழம்பே ஒரு திரு மேனியாக வடிவு கொண்டது, பரம்பொருள் கருணை வெள்ளம் பொழியும் ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் கொண்டு உலகமெல்லாம் உய்யும் வண்ணம் முருகக் கடவுளாகத் திருஅவதாரம் செய்தருளியது.

அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய்
ஒன்றாய்ப்
பிரம்மாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனிஆகக்

கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன்
னிரண்டுங்கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்(கு) உதித்தனன் உலகம்
உய்ய

முருகப் பெருமான் திரு அவதாரம் செய்த வுடன் ஆகாயத்திலே தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; வேதங்கள் எல்லாம் ஆர்த்தன; திருமாலும், பிரம னும், இந்திரனும், முனிவர்களும் பூமாரி பெய்து, அடியேங்களுக்கு அருள் செய்க என்று துதித்துச் சூழ்ந்தார்கள். உலகத்து உயிர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டன; அவுணர்களுக்குத் தீய அறிகுறிகள் தோன்றின.

ஏவர்தம் பாலும் இன்றி எல்லைதீர் அமலற் குள்ள
மூவிரு குணனும் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த
தென்னப்
பூவியல் சரவணத்தண் பொய்கையில் வைகும்
ஐயன்
ஆவிகள் அருகு மாற்றால் ஆறுமுகம்
கொண்டானன்றே.

வேறு யாவருக்கும் இல்லாமல், முடிவில்லாத சிவமூர்த்திக்கே உரிய ஆறு அருட்குணங்களும், முருகவேளுக்கு ஆறு திருமுகங்களாய் வந்தனஎன்று கூறுமாறு, அழகிய சரவணப் பொய்கையில் வீற்றி ருக்கின்ற எம்பெருமான், உயிர்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டி ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்டு விளங்கி னான்.

ஆறு அருட்குணங்கள்:—முற்றறிவு, வரம் பில் இன்பமுடைமை, இயல்பாகவே பாசங்களை நீங்குதல், முடிவில் ஆற்றலுடைமை, பேரருளு டைமை, தம்வயமுடைமை, வடமொழியில் - சருவஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதி பேதம், அநந்த சக்தி, அலுப்த சக்தி, சுதந்திரத்வம்.

வேதங்களின் முடிவாலும், மனத்தாலும் வாக்காலும், அறிய ஒணாது எங்கும் நிறைந்து நின்ற சிவபெருமானே கருணையுடன் ஆறுதிரு முகங்களை உடையவராய்த் தோன்றியருளி, சரவணப் பொய்கையில் ஆயிரத்தெட்டு இதழ் களோடு கூடிய செந்தாமரை மலரின் மீது இனிது வீற்றிருந்தருளினார்.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால்
அளக்கொணாமல்
நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி
அறுமுக வுருவாய்த் தோன்றி அருளொடு
சரவணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந்தருளினானே.

முருகப் பெருமானுடைய அவதாரத் தத்து வத்தை இனிச்சற்று ஆராய்வோம். உலகத்தின் சேமத்துக்காகக் கடவுள் பஞ்ச பூதங்களில் படிப் படியாக வெளி, காற்று, கனல், புனல், மண் இவற்றின் வழியே தோற்றம் பெறுகிறார் என்பது முருகன் திரு அவதாரத்தின் தத்துவம். இறைவ னின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட பேரொளிச் சுடர் வானத்தில் நின்று, பின் காற்றின் கையில் புகுந்து, தீயைச் சென்றடைந்து அங்கி ருந்து கங்கையாகிய நீரில் தவழ்ந்து, நிலத்தில் எய்தியது. ஞானாக்கினியில் அருவமாகத்தோன்றி கருணைப் பொய்கையில் உருவாகப் பொலிந்தது. அருவமான ஞானமயப் பரம் பொருள் பக்தர் களிடம் கருணை கொண்டு அன்றோ வடிவுகொள் கிறது?

தமிழ் மொழி என்றும் இளமை மாறாத மொழி, எம்பெருமான் முருகன் என்றும் அகலாத இளமையுடையவன், தமிழ் மொழியில் உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டு, முருகப் பெருமானின் தோள்கள் பன்னிரண்டு, முருகனுக்குத் திருமுகம் ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று கண்களாக மொத்தம் பதினெட்டு நயனங்கள், தமிழில்மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டு, (சிவமூர்த்தி, உமாதேவி, விநாயகர், முருகன் யாவருமே முக்கண் பெற்றவர்கள்.) ''ஷட்வக்த்ரம் தவாதசபுஜம் அஷ்டாதச விலோ சனம் ரூபம் அங்கீக்ருதம் சுபம் லோகாநாம்'' என் கிறது வடமொழி ஸ்காந்தம்.

''உருவம் இல்லாத அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவன், ஆறு முகங்கள், பன்னிரண்டு தோள்கள், பதினெட்டுக் கண்கள் கொண்ட இந்த அருள் உருவத்தை உலகம் உய்யும் பொருட்டு எடுத்துக் கொண்டான்'' என்பது இதனுடைய பொருள்.

சூரியன் ஆறு கண்களாகவும், சந்திரன் ஆறு கண்களாகவும், அக்கினி ஆறுகண்களாகவும்முருகப் பெருமானுக்குப் பதினெட்டுக் கண்களமைந்தாற் போல் தமிழில் மெய்யெழுத்துகள் பதினெட் டாக நின்றன. முருகவேளின் முகங்கள் ஆறு, இடையினம் ஆறு, மு-ரு-க என்ற எழுத்துக்களில் ஒவ்வொன்றும் மெய்யெழுத்தில் ஒவ்வொர் இனத்தைச் சார்ந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கந்தவேள் கரத்தில் உள்ள வேல் வேறு எந்த தெய்வத்துக்கும் இல்லாத சிறப்புடைய ஆயுதம். வேல் என்றே மக்கட்குப் பெயரிடுவது மரபு. இவ்வாறு வேறு எந்த ஆயுதத்தின் திருநாமங்களை யும் மக்கட்கு இடுவதில்லை. வேறு எந்த மொழி யிலும் இல்லாத தனிநிலை ஆயுத எழுத்து தமிழில் தான் உண்டு. ஃ ஆய்தம் இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்ற மூன்றும் மூன்று புள்ளிகளாகச் சேர்ந்தது. இது வேலின் உருவையொத்தது.

—(தொடரும்).

கீயிலாயத்தில் இருந்த சிவகிரி, சக்திகிரி என்னும் இரு புண்ணிய மலைகளை அகத்தியருக்குச் சிவ பெருமான் வழங்கினார். அம்மலைகளைப் பொதிய-மலைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பணியை இடும்பாசூரனிடம் ஒப்படைத்தார் அகத்தியர்.

இடும்பாசூரன் இருமலைகளையும் காவடியாகக் கட்டித் தன் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு திருவாவி-னன்குடி வந்து சேர்ந்தான். இடும்பனுக்குப்பசியும் தாகமும் உண்டாக, மலைகள் இரண்டையும் கீழே இறக்கி வைத்து காய் கனிகளைப புசித்தான்.

அப்பொழுது முருகப்பெருமான் சிறு பாலகனாய் வடிவம் பூண்டு வந்து சிவகிரியில் ஒரு குராமரத்-தில் ஏறுவதும், இறங்குவதுமாகக் குதித்து விளை-யாடத் தொடங்கினார். பசியாறிய இடும்பாசூரன் மறுபடியும் மலைக்காவடியைத் தூக்க முயன்றபோது, தூக்க முடியவில்லை. என்ன காரணம் எனத் திகை இடும்பன், சிறுவனைக் கண்டு, "ஏய் சிறுவா! த்த

கீழே இறங்கு" என்று அதட்ட "நான் இறங்க மாட்டேன். உனக்குப்பலமிருந்தால் மலையைத் தூக்கிக்கொண்டு போ" என்றார். இடும்பனால் சிவகிரியை அசைக்க-வும் முடியவில்லை. இதனால் கோபம் கொண்ட இடும்பன் தன் கதாயுதத்தால் முருகர் மேல் வீச முருகரும் தம் வேலாயுதத்தால் இடும்பன் கதையைப் பிளந்து அவன் மார்பையும் துளைத்தார். "ஓ குருவே" ஓ இடும்பீ, நான் செத்தேன்" என்று அலறியவாறு இடும்பன் சாய, இடும்பனின் மனைவி இடும்பி விரைந்து அங்கே வந்தாள்.

தன் கணவனைக் கொன்ற சிறுவன் முருகராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று நினைத்த இடும்பி சிறுவனைப் பணிந்து மாங்கல்ய வரம் கோரினாள். அதே நேரம் அங்கே வந்த அகத்தியர், "ஏ பாலகா! என் மலையைப் பறித்து இடும்பனையும் கொன்று விட்டாயா? உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்" என்று கூறி சில விஷ குளிகைகளை வீசினார்
வாடை பட்டாலே கொன்றுவிடக் கூடிய அவ்விஷ குளிகைகளை முருகர் உண்டுவிட அவருக்கு ஊறொன்றும் நேரவில்லை. முருகரும் தன்மேனி வியர்வையை உருட்டி குளிகையாக்கி அகத்தியர் மேல் வீச அகத்தியர் ஆகாயத்தில் பறந்து உருண்டார். "முருகா சரணம், முருகா சரணம்" என்று முறையிட்ட அகத்தியரை முருகரே காப்பாற்றினார். இடும்பனுக்கும் உயர் பிச்சை கொடுத்து, அனைவருக்கும் தம் சயரூபத்தைக் காட்ட அகத்தியரும் இடும்பனும் முருகர் திருவடி பணிந்தனர்.
"அகத்தியரே! உமக்கு ஈசர் அருளிய மலைகள் எமக்கு உரியன ஆகட்டும். சிவகிரியில் கோயில் கொண்டு யாம் வையத்தைக் காத்து இரட்சிப்போம். தமிழ் உள்ளளவும் உமது புகழும் விளங்க யாம் வரம் அளித்தோம்."
"உமது சீடன் இடும்பன், எமக்காக இக்குன்றுகளைக் காவடியாகக் கொண்டு வந்தது போல் எமக்குப் பிரியமானவற்றைக் காவடியில் ஏந்தி வரும் பக்தர்கள் துயரம் யாம் தீர்ப்போம். எம் சந்நிதானத்தில் இடும்பனுக்கும் ஓர் சந்நிதி உண்டு. எம் பக்தர்கள் இடும்பனையும் வழிபடுவார்களாக" என்று திருமுருகர் வரம் வழங்க, தேவர்கள் முருகரை வாழ்த்திப் பூமழைப் பொழிந்தார்கள்

நாயகரிடம் நால்வர் தந்த விண்ணப்பங்கள்

லலிதகுமாரி

நாம் அதிகாரிகளிடத்திலே பலவிதமான விண்ணப்பங்களைக் கொடுக்கிறோம். நேரடியாக கொடுக்கிறோம். அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமானவர்களின் மூலம் சேர்ப்பிக்கிறோம். அதிகாரிகள் அவரவர்கள் தகுதி அனுசரித்து அவ்விண்ணப்பங்களை ஏற்கிறார்கள். சிலருடைய விண்ணப்பங்களை ஏற்காமலும் விட்டுவிடுகிறார்கள்.

எல்லாருக்கும் முதல்வன் தலைவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அத்தலைவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் யார் எதை எப்பொழுது கேட்டாலும் இல்லை என்று சொல்லமாட்டான். 'வினைப் போகமே உறுதேகம்'' என்றார் பட்டினத்தடிகள். வினைக்கேற்பவே இந்த சரீரம். அவனவன்வினைக் கேற்ப அனுபவம். இறைவன் ஒருபோதும் குற்றவாளியாகான். இந்தத் தலைவனிடத்திலே பலர் பலவிதமான விண்ணப்பங்களை தமக்காகவும் கொடுக்கிறார்கள். பிறருக்காகவும் கொடுக்கிறார்கள். பிறருக்காக திருநெடுங்களத்திலே வீற்றிருக்கும் பெருமானிடத்திலே ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்தார் சம்பந்தர்.

நம் எல்லோருக்கும் தலைவனாக - முதலாளியாக விளங்குகிறவன் எப்படி இருப்பான்?தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து நஞ்சு உண்டானபோது இறைவர் திருவடியிலே விழுந்துமுறையிட்டார்கள். தனது அணுக்கத் தொண்டராகிய சுந்தரரை அழைத்துச் சிவபெருமானும் அந்த ஆலகாலத்தை எடுத்துவா என்றருளினார். இறைவனது அருளாணை வண்ணம் சுந்தரர் ஆலகாலத்தை நெல்லிக்கனி அளவிலே உருட்டி உள்ளங்கையிலே ஏந்திக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். இறைவன் அதை வாங்கித் தம் கண்டத்திலே அடக்கினான். உள்ளே விழுங்கினால் வயிற்றின் உள்ளே உள்ள ஜீவராசிகள் அழிந்துவிடும். வெளியே உமிழ்ந்தால் வெளியே உள்ள ஜீவராசிகள் அழிந்துவிடும். எனவே தமது கண்டத்திலே அடக்கித்திருநீலகண்டமானார். நம்நாவில் ஒருதுளி பட்டால் உயிர்பிரிந்துவிடும். அப்படிப்பட்ட விடத்தை தம் கண்டத்திலே வைத்திருந்தும் திருந்திய நிலையிலே இருக்கும் பெருமானே! இரவுபகலாக சதா நினைத்துகொண்டிருக்கிறார்களே அவர்களுடைய இன்னல்களை நீ நீக்க வேண்டும் என விண்ணப்பம் கொடுத்தார்.

''கனைத்தெழுந்த வெண்டிரை சூழ் கடலிடை
நஞ்சுதன்னை
தினைத்தவையாமிடற்றில்வைத்த திருந்திய
தேவநின்னை
மனத்தகத்தோர்பாடல் ஆடல் பேணிஇராப்பகலும்
நினைத்தெழுவார் இடர்களையாய் நெடுங்களம்
மேயவனே''

—ஞான சம்பந்தர்

இறைவரிடம் தமக்காக ஒருவிண்ணப்பம் கொடுத்தார் திருநாவுக்கரசர்.

''என் உயிரை காக்க வேண்டும்என்றஎண்ணம் உனக்கு இருக்கிறதா? இயம தூதர்கள் வந்து உயிர்வேறு உடல்வேறு ஆகப் பிரிப்பதற்கு முன் ரிஷபக் குறியும் சூலக்குறியும் இடவேண்டும் என்று அவர் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். ஒரு காலத்திலே வீர சைவர்கள் செம்பு தகட்டிலே ரிஷபக்குறியும் சூலக்குறியும் பொறித்து பழுக்க காய்ச்சி இரு தோள்களிலும் பதித்துக்கொள்வார்கள். அதே போல் திருநாவுக்கரசரும்

''பொன்னார் திருவடிக்கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்
போற்றிசெய்யும்
என்னாவி காப்பதற்கு இச்சையுண்டேல்
இருங்கூற்றகல
மின்னார்விலை சூலம் என்மேல் பொறிமேவு
கொண்டல்
துன்னார் கடந்தையும் தூங்கானை மாடச்சுடர்
கொழுந்தே''

என்று திருத்தூங்கானை மாடத்திலே வீற்றிருக்கும் சிவக்கொழுந்தீசரிடம் தமக்குச் சூல ரிஷபக்குறி இடுமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

மணிவாசகப்பெருமானும் குயில் மூலம் ஒரு விண்ணப்பம் கொடுக்கிறார். ''இனிமையாகபாடும் குயிலே! ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன் அவன். விண்ணுலகத்திலே இருக்கிறான். அடியவர்களுடைய ஆசையை அறுப்பதற்காக மண்ணுலகிற்கு வர அவனைச் சொல் என்கிறார் தம் விண்ணப்பத்தில்.

''சுந்தரத்தின்பக்குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறுபோல
அந்தரத்தேநின் றிழிந்திங்கடியவன் ஆசையறுப்பான்
முந்தும் நடுவுமுடிவுமாகிய மூவரறியாச்
சிந்துரச்சேவடியானைச் சேவகனை வரக்கூவாய்''

என்பது அவருடைய விண்ணப்பம்.

சுந்தரரும் இறைவரிடம் தமக்காகப் பலப்பல விண்ணப்பங்களை வழங்கியிருக்கிறார். அவற்றிலே ஒரே ஒரு விண்ணப்பத்தை மட்டும் இங்குப் பரிசீலிப்போம். நந்தியெம்பெருமான் வழிபட்ட திருக்குண்டையூர் எனும் ஒரு சிற்றூர். அந்த ஊரிலே ஒரு நிலக்கிழார் இருந்தார். அவர் பங்குனி மாத பிரம்மோற்சவ காலத்திலே ஆண்டுதோறும் நெல்லும் செங்கீரையும் சுந்தரருக்குக் கொடுத்துவந்தார். மழையில்லாமல் ஒருமுறை பஞ்சகாலம் ஏற்பட்டது. எனவே நெல் கொடுக்க அவரால் முடியவில்லை. கிழார் ஒருநாள் முழுதும் தண்ணீர்கூட அருந்தாமல் இருந்தார். அன்றிரவில் இறைவர் தோன்றி 'நாளை காலை உன் வீட்டு வாசலில் நெல் இருக்கும். அதை சுந்தரருக்குக் கொடு' என்றருளினார். காலையில் எழுந்து பார்த்தால் நெல் மலையாக குவிந்திருப்பதைக் கண்டார். நெல்மலை முழுதும் சுந்தரரையே சாரும் என்று எண்ணினார். இதை எவ்வாறு திருவாரூர் கொண்டு சேர்ப்பது, சுந்தரரிடமே சொல்வோம் என்று எண்ணி திருவாரூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். எட்டுக்குடி அருகே வந்ததும் சுந்தரரும் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தார். அவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து நெல் மலையைக் காட்டி ''இந்நெல் உங்களுக்குரியது. எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்றார்.

சுந்தரர் பார்த்தார். ''இதை எப்படி திருவாரூர் கொண்டு சேர்ப்பது? நாம் இறைவரிடமே ஆள் கேட்போம்'' என்று திருக்குவளை சென்று பெருமானே! ''குண்டையூரிலே கொஞ்சம் நெல் கிடைத்தது. அதைத் திருவாரூர் கொண்டுசேர்க்க வேண்டும். வாள் போன்ற கண்களை உடைய பரவை வருந்தாமல் நெல்மூட்டைகளைத் திருவாரூர் சேர்க்க வேண்டும்'' என்று ஒருவிண்ணப்பம் கொடுத்தார்.

''நீளநினைந்தடியேன்
உனைநித்தலும் கைதொழுவேன்
வாளனகண் மடவாள் அவள்
வாடிவருந்தாமே
கோளிலிஎம்பெருமான்
குண்டையூர் சிலநெல்லுபெற்றேன்.
ஆளிலை எம்பெருமான்
அவை அட்டித்தர நீ பணியே''

என்பது சுந்தரரின் நயமான விண்ணப்பங்களில் ஒன்று.

விருத்தாசலம் வட்டம் அருள்மிகு கொளஞ்சியப்பர் ஆலயத்தில் அறநிலையத்துறை ஆணையாளர் திரு தி. இராச. கல்யாணசுந்தரம், ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்கள் இடும்பன் ஆலய முன் மண்டபத் திருப்பணியைத் தொடங்கி வைத்தார்கள். துணை ஆணையர் திரு வாசகப் பெருமாள் மற்றும் உதவி ஆணையர் பொன். செல்வராஜ் ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்.

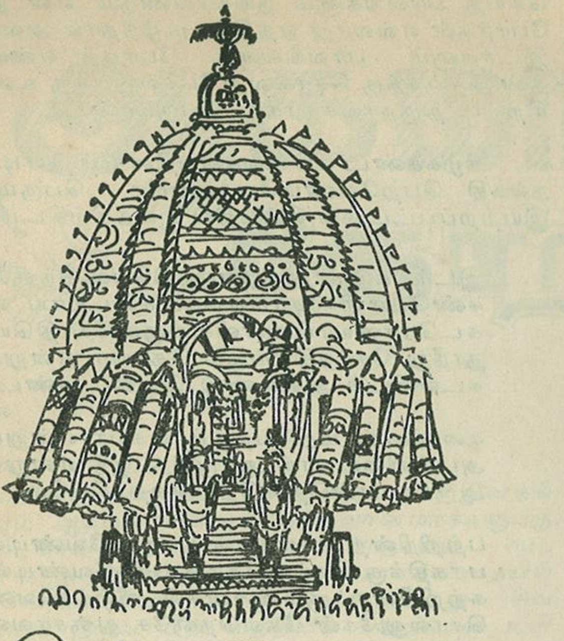

சீர்மிகும் திருவாரூர்

சு. சண்முகம்

கணக்கு அலுவலர்,
இந்து சமய அறநிலையத்துறை.

திருவாரூரில் பிறக்க முக்தி என்று சொல்லப் படுவது யாவரும் அறிந்ததே. ஆரூரன் ஆரூரில் அவ்வம்மானுக்காளாயிருந்த நம்பியாரூராம் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் திருவாரூர் பிறந்தார்கள் எல் லார்க்கும் அடியேன் என்கிறார். ஏன் இவ்வாறு திருவாரூர் பிறந்தார்கள் சிறப்பிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது சேக்கிழார் பெருமான் அருளிய திருத் தொண்டர் புராணத்தில் இரண்டே பாக்களில் சொல்லப்படுகிறது.

அருவாகி உருவாகி அனைத்துமாய் நின்ற
பிரான்
மருவாரும் குழல்உமையாள் மணவாளன்
மகிழ்ந்தருளும்
திருவாரூர் பிறந்தார்கள் திருத்தொண்டு
தெரிந்துரை
ஒருவாயால் சிறியேனால் உரைக்கலாம்
தகமையதோ ?

திருக்கயிலை வீற்றிருந்த சிவபெருமான்
திருக்கணத்தார்
பெருக்கிய சீர்த்திருவாரூர் பிறந்தார்கள்
ஆதலினால்
தருக்கிய ஐம்பொறியடக்கி மற்று அவர்தாள்
வணங்க
ஒருக்கிய நெஞ்சுடையவர்க்கே அணித்தாகும்
உயர்நெறியே.

இவ்விரண்டு பாடல்களால் திருவாரூர் பிறந் தார் புராணத்தைச் சேக்கிழார் இயற்றியுள்ளார்.

அருவும் உருவும் அனைத்துலகுமாய் நின்ற பெருமானை மட்டுமல்லாது சீர்பெருக்கிய திரு வாரூர் என ஊரையும் புகழ்ந்து அங்கு சிவகணங் களே வந்து பிறந்தனர் என்கிறார். அந்த சிவகணங் களின் பரம்பரையினர் வாழும் ஊர் திருவாரூர். எனவே மிகுசிறப்பும் சீரும் பெற்று விளங்குகின்ற னர் திருவாரூர் பிறந்தார்.

அப்படி அங்குப் பிறக்காதவர்களுக்கு முக்தி இல்லையா எனின் உண்டு என்கிறார் ஆளுடைய பிள்ளையாய் சீர்காழியில் அவதரித்து ஞானப் பாலுண்ட ஞானசம்பந்தர்:

சித்தந் தெளிவீர்காள்; அத்தன்ஆரூரைப்

பத்தி மலர்தூவ, முக்தியாகுமே

பவனமாய் சோடையாய் நாவெழப் பஞ்சு
தோய்ச்சட்டவுண்டு
சிவனதாள் சிந்தியாப் பேதைமார் போலநீ
வெள்கினாயே
கவனமாய்ப் பாய்வதோரேறு உகந்து ஏறிய
காலகண்டன்
அவனது ஆரூர் தொழுது உய்யலாம் மையல்
கொண்டுஅஞ்சல் நெஞ்சே

எனவே, தெளிந்த சிந்தையுடன் ஆரூர் அப் பனை பக்திமலர் கொண்டு வணங்கும் யாவரும் முக்தி பெறலாம் என்பதுடன் சந்தேகம் கொண்டு அஞ்சாமல் இருநெஞ்சமே எனத் துணிந்து கூறு கிறார்.

மணிவாசகப் பெருந்தகை அத்தன் ஆரூர் வாழும் திருவாரூரினைப் புகழ்ந்து தெள்ளேணம் கொட்ட நம்மை அழைக்கிறார்.

திருவார் பெருந்துறை மேயபிரான் என்
பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின் யாவரையும் கண்ட
தில்லை
அருவாய் உருவமும் ஆயபிரான், அவன்
மருவும்
திருவாரூர் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்
டாமோ

இவ்வாறு பெருமை பெற்ற திருவாரூரில் கோயில் கொண்டு பரமனார் அங்கேயே தங்கி விட்டதாக திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சொல் கிறார்.

தாங்கோல வெள்ளெலும்பு பூண்டுதம்
ஏறேறிப்
பாங்கான ஊர்க்கெல்லாஞ் செல்லும்
பரமனார்
தேங்காளி நாறும் திருவாரூர் தொன்னகரில்

பூங்கோயிலில் மகிழ்ந்து போகாதிருந்தாரே

இவ்வாறு திருவாரூர் கோயிலில் தங்கிய ஆரூ ரன் அடிதொழுது அல்லல் இன்றி உய்யலாம் என மேலும் சொல்கிறார்.

மையுலாவிய கண்டத்தன் அண்டத்தன்
கையுலாவிய சூலத்தன் கண்ணுதல்
ஐயன்ஆரூர் அடிதொழுவார்க்கெலாம்
உய்யலாம் அல்லல் ஒன்றிலை காண்மினே.

தமது வாழ்நாளில் இறைவனைத் தம்மிடம் இருந்து பிரித்து வேறாக உணராது தன் தோழனாகவே எண்ணிப் பாடல் பல இயற்றியவர் சுந்தரர். ஆரூர் மேவிய பிரான் உயிர்கட்கு தேவையான மழை, கலைநுட்பம், பரிவு, இரவு, பகல் ஆகவும் ஐம்புல நுகர்ச்சிகளாகவும் நின்று நம்மிடமிருந்து பிரித்து மறத்தல் என்பதே இயலாத நிலையில் உள்ளார் எனப் பாடுகிறார். அப்பாடல்

கார்க்குன்ற மழையாய் பொழிவானைக்
கலைக்கெல்லாம் பொருளாயுடன் கூடிப்
பார்க்கின்ற உயிர்க்குப் பரிந்தானைப்
பகலும் கங்குலும் ஆகி நின்றானை
ஓர்க்கின்ற செவிலயச் சுவைதன்னை உணரும்
நாவினை காண்கின்றகண்ணை
ஆர்க்கின்ற கடலை மலைதன்னை
ஆரூரானை மறக்கலுமாமே.

திருநாவுக்கரசரும் ஆரூர்பிரானை எல்லாவற்றிலும் தான் கண்டு அயர்ந்து போனதாகப் பாடுகிறார்.

''நீதியாய் நிலனாகி நெருப்பாய் நீராய்
நிறைகாலாய் இவையிற்றின் நியமமாகிப்
பாதியாய் ஒன்றாகி இரண்டாய் மூன்றாய்ப்
பரமாணுவாய் பழுத்த பண்களாகிச்
சோதியாய் இருளாகிச் சுவைகளாகிச்
சுவைகலந்த அப்பாலாய் வீடாய்வீட்டின்
ஆதியாய் அந்தமாய் நின்றான்தன்னை
ஆரூரில் கண்டு அடியேன் அயர்த்தவாறே''

இவ்வாறு நால்வர்களாலும் பாடப் பெற்று நமக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ள கருத்துகள், உடன் நாம் சென்று ஆரூரன் அடிதொழுது உய்ய நம்மை ஆவல் கொள்ளச் செய்கின்றனவல்லவா?

நமது இடர்களும் அறிந்தோ அறியாமலோ செய்த பாவங்களும் நீங்கவேண்டும் என நினைப்போர்கள் எவ்வாறு ஏத்திப் புகழ்ந்தால் அவர்களது இடர்களும் பாவங்களும் போகும் என்பதனை தன் நெஞ்சுக்கு சொல்வதுபோல் நமக்கு உணர்த்துகிறார் திருநாவுக்கரசர் பெருமான்.

கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் தினமும் பாடிப்பரவி நல்கதி பெறவேண்டியே அப்பர் பெருமானால் இயற்றப்பட்டவை என்பதில் ஐயத்திற்கிடமில்லை.

இடர்கெடுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சேநீவா
ஈண்டொளி சேர்கங்கைச் சடையாய் என்றும்
சுடரொளியாய் உள்விளங்கும் சோதியென்றும்
தூநீறு சேர்ந்திலங்கும் தோளா என்றும்
கடல்விடம் அதுஉண்டு இருண்டகண்டா என்றும்
கலைமான் மறியேந்தும் கையா என்றும்
அடல்விடையாய் ஆரமுதே ஆதி என்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அலறாநில்லே.

பற்றிநின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டில்
பரகதிக்கு செல்வதொரு பரிசுவேண்டில்
சுற்றிநின்ற சூழ்வினைகள் வீழ்க்கவேண்டில்
சொல்லுகேன் கேள்நெஞ்சே துஞ்சாவண்ணம்
உற்றவரும் உறுதுணையும் நீயே என்றும்
உன்னையல்லால் ஒருதெய்வம் உள்கேனென்றும்
புற்றரவக் கச்சார்த்த புனிதாவென்றும்
பொழில் ஆரூரா என்றே போற்றா நில்லே.

அன்பர்கள் தினமும் இப்பாடல்களைப் பாடி ஆரூர்பிரானைத் துதித்து தங்கட்கு வந்துள்ள மற்றும் வரக்கூடிய இடர்களும் நீங்கி தங்கள் முன்வினைப் பயனாகப் பற்றி நிற்கும் பாவங்களும் நீங்கப் பெற்று திருவாரூரிற் பிறந்தவர்கள் பெறும் புண்ணியத்தைப் பெற்று முக்திநிலைப் பெற வேண்டுகிறேன். அன்பர்கள் நலம் பெற ஆரூரனை வணங்கி நிற்கிறேன்.

ஆகமங்களின் தோற்றம்!

மு. அருணாசலம்

பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் பக்குவான்மாக்களுக்கு அருளிச் செய்தார் என்பது சம்பிரதாயம், வடமொழி கந்தபுராணத்திலுள்ள சங்கரசம்மிதையில் ஒரு சுலோகம் பின்வருமாறு சொல்லுகிறது. சிவபெருமான் திருவாயின் மத்தியில் வேதங்கள் உள்ளன. தேவ தேவனாகிய சிவபெருமானுடைய பற்களில் அட்சரங்களெல்லாம் அமைந்துள்ளன. ஆகமங்கள் பரமேசுவரனுடைய நாவில் பொருந்தி உள்ளன என்று சொல்லுகிறது.

பலர் ஆகமங்கள் காசுமீர நாட்டில்தோன்றின என்று சொல்வார்கள். காசுமீரத்தில் தோன்றியது சைவத்தின் ஒரு பிரிவாகிய பிரத்திய்பிஞ்ஞை. ஆனால் பொதுவாக 28 ஆகமங்களுடைய சாரமே சைவசித்தாந்தம் என்று தமிழ் நாடெங்கும் சொல்லப்படும். மேற்கு இந்தியா முழுவதிலும் வீரமாகேசுவர தரிசனம் என்ற கொள்கை வழங்கிவந்தது. இந்த நிலை தமிழில் சைவ சமயாசாரியராகிய நால்வரின் தோற்றத்துக்கு முற்பட்டு. நால்வர் தோன்றிய பிறகு கோயில்களும் கோயில் வழிபாடுகளும் பெரிதும் பெருகிவிட்டன. இப்பெருக்கத்துக்கு முக்கிய காரணம் சோழர்களுடைய ஆட்சி, எனினும் இங்கெல்லாம் ஆகமத்தினுடைய கருத்துகள் எல்லா இடங்களிலும் பரவியிருப்பதைக் காணலாம்.

திருமூலர் நவ ஆகமங்களின் சாரத்தைத்தாம் சொல்லியும்கூட அந்த ஒன்பதில் யாமளாகமம் என்பது சாக்தாகமம்,சைவாகமம் அல்ல. திருமூலர் நான்காம் தந்திரம் முழு மையும் சாக்தமயமாகவே சொல்லுகின்றமையால் அவர் சாக்தாகமத்தைச் சொல்வது இயல்பே.

வீராகமமும், வாதுளாகமமும், வீரமாகேசுவரப் பிரிவுக்கு மூலமானசுருதிகள் என்று சொல்லப்படும். வீர மாகேசுரர் என்பது வீரசைவர் என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் 16-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து சர்வதரிசன சங்கிரகம் என்ற பிரசித்தி பெற்ற சமய சாஸ்திரச் சுருக்கத்தை எழுதிய மாதவர் பாசுபதரைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆகம சைவரைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆகமசைவர் என்பது தமிழ் நாட்டார். ஆனால் அவருக்கு முன்னாலேயே 12-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பசவர் கருநாடக நாட்டில் பிரசாரம் செய்து பெரும் சமயமாக ஆக்கிய வீர சைவத்தைக் குறித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை. வீரசைவம் என்பது சாந்தலிங்க சுவாமி முதலான ஐவரால் 17-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் பிரசாரம் செய்யப்பெற்றுப் பரவியது என்பது நன்கு அறியப்பட்ட செய்தி.

மொகஞ்சாதாரோ, ஹரப்பா முதலானஇடங்களில் செய்த அகழ்வு ஆராய்ச்சிகளால் சிவலிங்க வழிபாடு 5,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே அப்பகுதிகளில் இருந்தது என்று தெரிய வந்திருக்கிறது. ஒரு நடன மாதின் சிலைவடிவமும் கிடைத்திருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் நன்கு சிந்திக்கும்போது முன் சொன்னபடி 5,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே சைவசமயம் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுமையும் பரவலாக இருந்தது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் சைவம் அல்லது சைவாகமங்கள் காசுமீரத்தில் தோன்றி நாடெங்கும் பரவின என்று ரமணசாஸ்திரி என்ற பெரியவர் கூறிய கருத்து ஏற்கக்கூடிய தன்று, தமிழில் உள்ள ஒரு பழம் பாடல் சொல்லும் கருத்தை நாம் இங்கு சிந்திக்க வேண்டும். பாடல் பின்வருவது.

''வேதம் பசுஅதன்பால் மெய்யாகமம் நால்வர்
ஓதுந்தமிழ் அதனின் உள்ளுறுநெய்-போதமிகு
நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய்
மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்.''

இந்தப் பாடல் செய்யப்பட்ட காலம் வடமொழியையும் தமிழையும் ஒற்றுமைப்படுத்தும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சமய சமரசகாலம். அது மட்டுமல்லாமல் அப்போது தமிழ்ச்சிவஞான போதத்துக்கு அதனுடைய பொருள் அமைப்பை ஒட்டி மிகுந்த பெருமை தரவேண்டுமென்று சைவ ஆன்ம நெறியாளர் கருதியகாலம். ஆகவேஅந்தப் பாடலின் பொருளை நுட்பமாக ஆராயாமல் ஸ்தூலமாக ஏற்றுக் கொள்வதுதான் முறையாகும்.

ஒன்று ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். ஆகமங்களும் ஆகம நெறி வாழ்க்கையும் ஆகமப்படிக்கான சரியையும் ஆகமப்படிக்கான கோயில் கிரியையும் ஆகமப்படிக்கான யோகமும் ஆகமத்தின் மூலமான சைவ சித்தாந்த ஞானமும் இன்று தமிழ் நாட்டிலேதான் உள்ளன. இதன் உண்மையை அறிவதற்கு அதிக தூரம் ஆராய வேண்டியதில்லை. கோயில்களைப் பார்த்தால் போதும். கோயில்களே ஆகமத்தின் உருவம் என்று சொன்னால் பொருந்தும். ஆதலால் இந்த ஆகமங்கள் அனைத்தையும் செய்தவர்கள் தமிழ்நாட்டார், தமிழ்நாட்டுச் சிவாச்சாரியர். ஆதலால் ஆகமங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்தே வட நாட்டிற்குச் சென்றன. காசுமீரத்திற்கும் இங்கிருந்தே சென்றன என்று சொன்னால் பொருந்துமென்றுதோன்றுகிறது. இந்த அடிப்படையிலேயே வேதம் பசு என்ற பாட்டைப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். உமாபதியார் செய்ததாக அச்சிடப்பட்டுள்ள

குஞ்சிதாங்கிரிஸ்தவம் என்ற வடமொழித்தோத்திர நூல் நான்காம் பாடலில் 'காமிகம் முதலாக 28 ஆகமங்களும் பரமேசுவரனுடைய திருமுகத்திலிருந்து உருவாயின. அவை கனகசபையின் 28 தூண்களாக நின்று கொண்டு கனகசபையின் மேற்கூரையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.'' என்ற செய்தி உள்ளது.

யத்ஸம் ஸத் பூர்வ பாகே திசிதிசி
விலசத் பூர்வ பாகா நிதாந்தம்
ஸ்வாந்த கூடோத்தராம் சாச் சிவமுக
பவனாச்சாகமா: காமிகாத்யா:
அஷ்டா விம் சானு ஸங்கி யாத்திருத
கனக மய ஸ்தம்ப ரூபா ஸ்துவந்தி
ஸ்துதீயம் தம் நிருத்த மூர்த்திம் சுருதிசத்
விநுதம குஞ்ஜிதாங்ரிம் பஜேசஹம்

இவ்வாறு ஆகமங்களின் தோற்றம் முதலியவற்றுக்கு மிகுந்த மகிமை எல்லா நூல்களிலும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நவகிரகதுதி

—சு. சண்முகம்
கணக்கு அலுவலர்,
இந்து சமய அறநிலையத்துறை.

திருச்சிற்றம்பலம்

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிக நல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்து என்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன்வியாழன்
வெள்ளி சனி பாம்பிரண்டுமுடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியார் அவர்க்கு மிகவே

திருச்சிற்றம்பலம்

பொதுவாக கிரகங்களினால் துன்பம் வரும் என்ற எண்ணம் மக்களிடையே பரவி நிற்கிறது. அவ்வாறு அல்ல என்றும் எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் நம் உள்ளத்தில் புகுந்து நிலைபெற்றிருக்கிற காரணத்தால் நவகிரகங்களும்

(ஞாயிறு—சூரியன்
திங்கள்—சந்திரன்
செவ்வாய்—
புதன்—
வியாழன்—குரு
வெள்ளி—சுக்கிரன்
சனி—சன்
பாம்பிரண்டு—ராகு கேது)

நமக்கு நல்லதையே செய்யும் எனவும் திருஞானசம்பந்தர் அருளியுள்ளார். அவருக்கிருந்த அளவு மனத்திட்பம் தற்காலத்தில் காணப்படுவது அரிதாகியுள்ளமையால் மேற்கண்ட தேவாரப் பாடலுடன் கீழ்க்கண்ட நவகிரகத் துதியினையும் அன்பர்கள் தினமும் படித்து நன்மை பெறப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இத்திருப்பாடல் தொகுதியில் கிரகங்கள் நமக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என வேண்டப்பட்டுள்ளது.

இப்பாடல் மயிலாப்பூர், அருள்மிகு கபாலீஸ்வரர் திருக்கோயிலின் நவக்கிரக சன்னதியில் சலவைக் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டு பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சீலமாய் வாழ சீர்அருள் புரியும்
ஞாலம் புகழும் ஞாயிறே போற்றி
சூரியா போற்றி சுதந்திரா போற்றி
வீரியா போற்றி வினைகள் களைவாய்

எங்கள் குறைகள் எல்லாம் தீர்க்கும்
திங்களே போற்றி திருவருள் தருவாய்
சந்திரா போற்றி சற்குரு போற்றி
சங்கடம் தீர்ப்பாய் சதுரா போற்றி

சிறப்புறு மணியே செவ்வாய்த் தேவே
குறைவிலாது அருள்வாய் குணமுடன் வாழ
மங்களச் செவ்வாய் மலரடி போற்றி
அங்காரகனே அவதிகள் நீக்கு

இதமுற வாழ இன்னல்கள் நீக்கு
புதபகவானே பொன்னடி போற்றி
பதந்தந்து அருள்வாய் பண்ணொலியானே
உதவியே அருளும் உத்தமா போற்றி

குணமிகு வியாழக் குருபகவானே
மணமுடன் வாழ மனம் வைத்தருள்வாய்
பிரகஸ்பதி வியாழப் பரகுரு நேசா
கிரகதோஷமின்றி கடாட்சித்து அருள்வாய்

சுக்கிரமூர்த்தி சுபமிக ஈவாய்
வக்கிரமின்றி வரமிகத் தருவாய்
வெள்ளிச் சுக்கிரவித்தக வேந்தே
அள்ளிக் கொடுப்பாய் அடியார்க் கருளே

சங்கடந் தீர்ப்பாய் சனி பகவானே
மங்களம் பொங்க மனம் வைத்தருள்வாய்
சச்சரவின்றி சாகா நெறியில்
இச்செகம் வாழ இன்னருள் தாதா

அரவெனும் ராகு ஐயனே போற்றி
கரவாது அருள்வாய் கஷ்டங்கள் நீக்கி
ஆக அருள் புரிஅனைத்திலும் வெற்றி
ராகுக் கன்னியே ரம்யா போற்றி

கேதுத் தேவே கீர்த்தித் திருவே
பாதம் போற்றி பாபம் தீர்ப்பாய்
வாதம் வம்பு வழக்குகள் இன்றி
கேதுத் தேவே கேண்மையாய் ரட்சி.

''வேயுறு தோளி பங்கன்' பாடலுடன் இப்பாடல்களையும் பொதுமக்கள் பார்வையில் படுமாறு நவக்கிரக சன்னதியில் கல்லில் பொறித்துப் பதிக்கலாம் அல்லது வண்ணத்தில் எழுதி வைக்கலாம். இறையருள் உறுதி.

என் கண் கொடுத்த வேலவனே!

டி. எஸ். சிட்டிபாபு, சென்னை.

எண்கண் என்னும் ஊர், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள நன்னிலம் வட்டத்தில் திருவாரூருக்கு பதின்மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவிலும், திருக்குடவாயிலுக்கு ஆறரை கிலோ மீட்டர்தொலைவிலும் உள்ளது. அங்கு கோயில் கொண்டிருக்கும் பிரமபுரீஸ்வரரை திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் ஆறுமுகனை அருணகிரிநாத சுவாமிகளும் பாடிப் பரவியுள்ளனர். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுவர். அவர் எண்கண் தலத்து இறைவனைப்பாடி பரவியுள்ளதால், அத்தலம் மிகவும் தொன்மையானது எனத் தெரிகிறது.

எண்கணில் வேலவனுக்குச் சிலை அமைத்த சிற்பியே, சிக்கலிலும், எட்டுக்குடியிலும் வேலவனுக்குச் சிலை அமைத்தவன். எட்டுக்குடியில் முதன் முதலில் வேலவனுக்குச் சிலையை அமைத்ததும் அச்சிற்பத்தின் எழிலைக் கண்ட மன்னன் அச்சிற்பி அதே போல் மற்றெங்கும் அமைக்கக்கூடாதென்று, அவன் கண்ணைக் குருடாக்கிவிட்டான். இவ்வாறு குருடான சிற்பி தன் மனக்கண்ணால் அமைத்ததே சிக்கல் முருகப் பெருமானின் சிலா ரூபமாகும். சிக்கலில் சிற்பி வடித்த சிலையின் வடிவை வியந்த மன்னன் தன் கட்டளையை மீறிச் சிற்பி சிலைவடித்ததால் கோபம் கொண்டு சிற்பியின் கட்டை விரலையும் வாங்கிவிட்டான். 'முருகா உனக்குச் சிலையமைத்த எனக்கேன் இத்துயர்?' என்று சிற்பி நாளும் வாடியபோது எண்கணில் தனக்கு ஓர்சிலையமைக்க உத்திரவிட்டான்வேலன். முருகனின் ஆணைப்படியே கட்டைவிரலும் கண்ணொளியுமற்ற அச்சிற்பி வேலனை நினைந்து சிலை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டான். வேலவனுக்குச் சிலை வடிக்கும் எண்ணத்தையே கண்ணாகக் கொண்டு தன் பணியில் ஈடுபட்டதால் அவ்வூருக்கு எண்கண் என்று பெயர் வந்தது. சிலையை முடிக்கும் தருவாயில் சிற்பிக்கு உதவியாக அவருக்கு அருகிலிருந்த பெண்மணியின் நெற்றியில் சிற்பியின் உளி பட்டு இரத்தம் பீறிட்டு வந்தது. அப்படி வந்த இரத்தம், சிற்பியின் ஒளியிழந்த கண்களில்பட, சிற்பி இழந்த கண்ணொளியை மீண்டும் பெற்றான்; கட்டைவிரலையும் முருகன் திருவருளால் மீளப் பெற்றான். 'என்கண் கொடுத்த வேலவனே' என்று பாடிப்பரவினான்.

திருக்கோயில் ஊரின் நடுவே உள்ளது. கோயிலில் நான்கு வாயில்களே உள; உள் கிழக்கு வாயில் மற்றொன்று தெற்கு வாயில், பிரமபுரீஸ்வரர் நடு மண்டபத்தினுள்ளே கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியுள்ளார்; அவர் கர்ப்பக் கிருகத்தின் வாயிலை இரண்டு துவார பாலகர்கள் காத்து நிற்கின்றனர். அக்கர்ப்பக் கிருகத்தின் கிழக்கே, தெற்கு நோக்கியவாறு ஆறுமுகப் பெருமான் வள்ளி தேவசேனாவோடு, மயில்மீது வீற்றிருக்கிறார். அக்கர்ப்பக்கிரகத்தின் கிழக்கே தெற்கு நோக்கும் சண்முக நாதரின் சபை உள்ளது. அங்குள்ள சண்முக நாதரின் காதுகள் பன்னிரண்டிலும் கடுக்கன்கள் போட்டு எடுத்துவிடலாம்; அவருக்குப் பின்புறத்தில் மந்திரத்தகடு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அச்சபைக்குக் கிழக்கில் தெற்கு நோக்கி இறைவி காட்சியளிக்கிறாள். அச்சபைக்கும் இறைவிக்கும் இடையே நடராசப்பெருமான் சிவகாமியுடன் காட்சியளிக்கிறார். சனி பகவானும், நடராசர் எதிரே அமர்ந்துள்ளார்.

முருகப்பெருமான் சிறுபிள்ளையாய் இருந்தபோது பிரமனை 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தின் விளக்கம் கேட்க, பிரமன் விளக்கம் கூற முடியாமல் திகைக்க, முருகப் பெருமான் பிரமனைக்குட்டி சிறையிலடைத்தான். பிரமனை விடுவிக்கக்கேட்ட சிவபிரானுக்கும் முருகப்பெருமான் செவி சாய்க்கவில்லை; சிவபிரானுக்கே பிரணவத்தை உபதேசித்தான். சிவபெருமான் பிறகு தன் கருணை காரணமாய் பிரமனை விடுவித்தார். பிரமன் மீண்டும் படைப்புத் தொழில் வேண்டி தவம்செய்து எண்கணில் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு உறையும் சிவபிரானிடம் சிருட்டித் தொழிலைப் பெற்றதால் இறைவனின் பெயர் பிரமபுரீஸ்வரர் என்று அழைக்கப்படலாயிற்று.

முருகப்பெருமான் சிவபிரானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றியவன். இறைவியின்சக்தி வேலைக் கைக்கொண்டு தேவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்துவந்த தாருகன், சிங்கமுகன் முதலிய அசுரர்களை அழித்து, அசுரப்படையின் தலைவனான சூரபதுமனையும் இறுதியில் அழித்தான். சூரபதுமனே இறுதியில் முருகப்பெருமானின் பெருமையையுணர்ந்து, முருகனின் ஊர்தி மயிலாகவும் கொடி சேவலாகவும் ஆனான். சூரசம்மாரத்திற்குப் பிறகு, முருகன் இந்திரனுக்கு அவனுடைய இழந்த பதவியையும் அமராவதி நகரையும் அளித்துவிட்டு எண்கண் வந்து அமர்ந்தான் என்று அருணகிரிப் பெருமான் பாடியுள்ளார்.

சிம்மவர்மன் என்ற அரசன் பிருகுமுனிவரின் கோபத்திற்கு ஆளானதால் சிங்கமாகமாறச் சாபம் பெற்றான். அம்முனிவரிடம் சாபவிமோசனம்

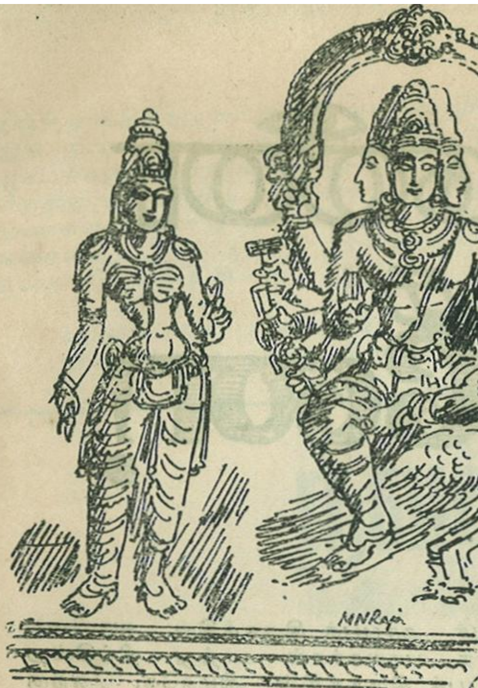

பெற உபாயம் கேட்க அம்முனிவர்: அவனை தை மாதம் பூர்ணிமை கூடிய பூசத்தில் காவிரியில் நீராடி வழிபட்டால் சாபம் நீங்கும் என்றார். அவனும் அவ்வாறே வழிபட முருகன் வள்ளி தேவசேனா சமேதராய் காட்சித் தந்து சாப விமோசனம் அருளினார்.

எண்கணில் தைப்பூசத் திருவிழா பத்து நாட்கள் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது; மாசி கார்த்திகை மாதங்களிலும் விழாக்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு கார்த்திகையிலும் முருகனுக்குச் சிறப்பு வழிபாடுகள் நடைபெறுகின்றன.

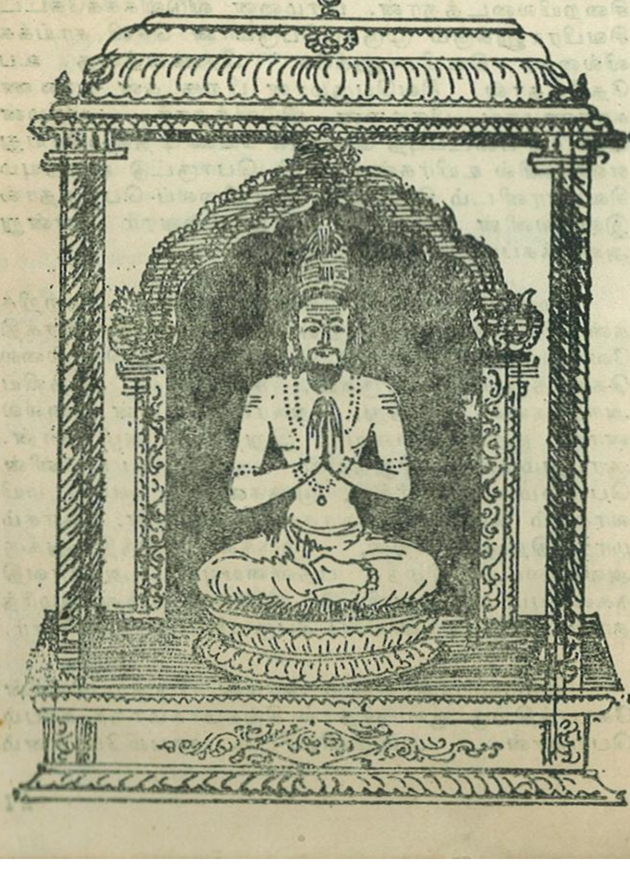

முருகன் அடியார் பெறும் வரங்கள்!

முடியாப் பிறவிக் கடலில் புகார்
முழுதும் கெடுக்கும்
மிடியாம் படியில் விதனப்படார்
வெற்றிவேல் பெருமான்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள்
அவுணர்குலம் அடங்கப்
பொடியாக்கிய பெருமான்
திருநாமம் புகல்பவரே.

—அருணகிரிநாதர்.

விளக்குப் பூஜை

சி. பாண்டியன்

இறைவனால் உண்டாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சக் கூறுகளில் மிகவும் தலையாயதொன்று சூரியனே. அனைத்து உயிர்வர்க்கங்களும் பகலில் சூரியனின் ஒளிக்கருணையினாலேயே தத்தம் வினைகளை ஆற்றுகின்றன. ஆகவே உயிர் வர்க்கத்தில்உணர்வுடைய வர்க்கமான மனித இனம் சூரியனை இறைவனுக்குச் சமமாகக் கருதி வழிபட்டது. மாலையில் சூரியன் மறையும்போது விழியிருந்தும் ஒளியின்றித் தவிக்கின்ற நிலையினின்று விடுபட ஒளியைத் தேடிக் கண்டு அமைத்த விளக்கை சூரியனுக்குச் சமமாக எண்ணி வழிபாடும் செய்தனர். ஆக இத்தகைய ஒளிதரும் விளக்கின்மகிமையை சற்று ஆய்ந்து தெளிதலும் இறைவழிபாட்டின் கூறேயாகும்.

காணுகின்ற கண்ணுக்குக் கதிரவன் தன் கதிரியக்க வழியாக கருவிழியின் கண் உணர்த்திக் காட்டுகிறான். கண் தானாக காண இயலுமாயின் இருளிலும் காணலாம் அல்லவா? இருட்டில் எழுதப் படிக்க உதவலாமல்லவா? பின் ஏன் இருட்டில் இயங்க முடிவதில்லை. விழியிருந்தும் காணுகின்ற வழி சூரியக் கதிரொலியால்தான் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாம்.

ஆக பகலில் சூரியனும் இரவில் சூரியனின் கதிரியக்க உதவியால் மின்னுகின்ற சந்திரன், விண்மீன்கள் கோள்கள் ஆகியவற்றின் வெளிச்சத்தாலும் மனித வர்க்கங்களும் பிற உயிரினங்களும் நலம் பெறுகின்றன. இவ்வகை வெளிச்சங்கள் மறைக்கப்படுகின்ற இல்லங்கள், கோயில்கள், பிற பொது இடங்களில் ஏற்றவகையில் வெளிச்சத்திற்காக அமைக்கப்பட்டபொருள்தான் 'விளக்கு' என்று விளம்புகின்ற ஏற்றமிகு பொருள். ஒளி என்றால் ஞானம், அழகு எனப் பலபொருள்படும். அழகைக் காட்டுவதால் 'திருவிளக்கு' என்கின்றோம்.

மேலே பேசப்பட்ட விளக்கினை சூரியனுக்கு ஒப்ப, தெய்வத்திற்கொப்ப, விழிக்கு வழிகாட்டும் குருவுக்கு ஒப்ப எண்ணுகின்ற தன்மைக்கே 'வழிபாடு' 'பூசை' என்கின்றோம். அக இருளான மலம் விலகி ஆன்மஜோதி கண்டு வணங்குகின்ற தன்மையே புறஇருளைப் போக்கும் இத்திரு விளக்கையும் வணங்குகின்ற தன்மை.

முதன் முதலில் கலியுகத்திற்கு முன்னைய யுகத்தின்கண்ணே தர்மரே விளக்கின் மகிமையை வெளிப்படுத்தினார். அதை இங்கு நினைவுறுவோம். பாண்டவர் கௌரவர்களின் குருவான துரோணாச்சாரியர், எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக வித்தை கற்பித்துக் கொடுத்தும், பாண்டவர்கள் மட்டும் சகலத்திலும் முதன்மையாக விளங்கினார்கள். ஆனால் துரியோதனனோ குரு துரோணர் பாண்டவர்களுக்கு விசேடமாகக் கற்பித்துத் தம்மைச் சார்ந்தவரைப் புறக்கணிப்பதாக எண்ணினான். தம் பாட்டனார் வீடுபரிடமும் தந்தை திருதராட்டிரனிடமும் குற்றம் சாட்டினான். இதை உணர்ந்த குருநாதர் துரோணர், தர்மரையும் துரியோதனனையும் அழைத்து ஆளுக்கொரு பொன் வீதம் கொடுத்து ''நீவிர் இருவரும் சென்று வீடுநிறைந்த பொருள் வாங்கிவையுங்கள். நான் வந்து பார்க்கிறேன்''! என்று கூறினார்.

குருநாதரின் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு தருமரும் துரியோதனனும்சென்றார்கள். துரியோதனன் வெகு சுலபமாக சிந்தித்துச் செயல் பட்டான். வீடு நிறைய வைக்கோல் புல்லை வாங்கி நிரப்பிவிட்டான். வாசற்படிவரை நிரப்பி வெளி யில் காத்து நின்றான். குருநாதரும் பிறரும் வந்தார்கள். துரியோதனன் வணங்கியவாறு கம்பீர மாகவும் பெருமிதத்தோடும் நின்றான்.

குருநாதர் கேட்டார் ''என்ன துரியோதனா! அகத்தில் புகமுடியாத நிலையில் வைத்துவிட்டாயே என்று. வீட்டின் உள்ளே இடம் இல்லாதவாறு நிறைத்து விட்டாய். நான் வீட்டிற்குள் நுழைய முடியாதவாறும் வைத்து விட்டாய்'' என்று இரு பொருள்பட வினவினார் துரோணர். அதற்கு துரி யோதனன் ''குருநாதனின் கட்டளைப்படிவீட்டை நிறைத்து வைத்துள்ளேன்'' என்று பெருமிதத்தோடு பகன்றான்.

''சரி ரொம்ப மகிழ்ச்சி; இனி தருமன் என்ன செய்துள்ளான்'' என்று அவன் திறமையும் பார்ப் போம் என்று அங்கே போனார். அங்கே வீட்டின் நடுவில் ஒரு புதிய அகல் விளக்கில் ஒளி பிரகாசித்து கொண்டு அவர்களை வரவேற்றது. தர்மரும்மற்ற சகோதரர்களும் வணங்கி வரவேற்றனர். அப் போது குருநாதர் மகிழ்ந்து கூறினார். ''பார்த்தாயா துரியோதனா? இங்கு அகம் முழுவதும் தெரிகிறது. வீட்டைத் துலங்க செய்வதே இந்த ஒளிவிளக்கு தான். இவர்களுக்கு இதைச் செய் அதைச் செய் என்று நானா கூறினேன்? ஞானம் இருப்பவர்கள் ஞானத்தைக் காண்கின்றனர்.'' என்று விளக்கி னார். இச்சம்பவத்தால் விளக்கின் பெருமையை விளக்குப் பூசையினை இந்த கலியுகத்திற்கு முன்பே தர்மர் நமக்கு காண்பித்தார் என்பது நன்கு விளங் குகிறது.

ஒளி என்பதன் உள்ளார்ந்த விளக்கம் ஞானம், இறை என்பதே. சிவமும் சக்தியும் அதாவது ஞான மும் கிரியையும் சேர்ந்த நிலையே அருவுருவம், சதாசிவம் ஜோதி எனப்படுகிறது.

அண்டத்தே வியாபித்திருக்கும் ஆண்ட வனையே நாம் மூர்த்தி நிலைக்குக் கொணர்ந்து எப்படி உருவழிப்படுத்தி வணங்குதல் செய் கிறோமோ அதே போல் வெட்ட வெளியில் வியாபித்திருக்கின்ற ஒளிமயத்தை - சக்திமயத்தை விளக்கின் ஒளிக்குள் ஒடுக்கியமைத்து வழிபடு கிறோம் எனவும் கொள்ளலாம்.

மற்றும் ஆத்மஜோதியாய் சுடர்விட்டுக்கொண் டிருக்கும் குண்டலினி நெருப்பின் ஜ்வாலையை புறத்தில் கொணர்ந்து நிறுத்தி வழிபடுகின்ற சித் தாந்தத்தின் சரியை நிலைக்கொப்பவும் விளக்குப் பூசையை ஏற்கலாம்.

ஆக அகத்தில் சதாசிவமாய் இருக்கின்ற ஜோதியை புறத்தில் விளக்கின் ரூபத்தில்கொண்டு முன்நிறுத்தி வழிபட்டு மீண்டும் அகத்தில் எரிய விடும் ஆத்மார்த்த முறைக்குத்தான் விளக்குப் பூசை பயன்படுகிறது.

விளக்கு பூசை என்பது பெண்களுக்கே உரிய தாக கொள்வதன் பொருள், சுடரொளி என்றால் அருள்மயம் - இயங்கும் சக்தி என்பதாலும், அது அன்னை பராசக்தி மயமாகையால் இது பெண்பால் ஆன ஆக்கமாயிற்று. விளக்கின் மகிமையை திருநாவுக்கரசு பெருமான்

இல்லக விளக்கது இருள் கெடுப்பது
சொல்லக விளக்கது ஜோதியுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலரும் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமசிவாயவே

என அருளியுள்ளவற்றை நினைவு கூர்வோமாக.

சேக்கிழார் பெருமானும் நமிநந்தியடிகளின் பெருமையை நமக்கு உணர்த்துவதை நோக்கு வோம். நமிநந்தியடிகள் திருவாரூர் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்று இரவு நேரமானபோது விளக்கு ஏற்ற எண்ணினார். அங்கிருந்து தன்வீடு சென்று வர நேரமாகும் என நினைந்து அருகில் உள்ள ஓர் அமணர் வீட்டிற்குச் சென்று விளக் கெரிக்க நெய் கேட்டார். அந்த வீட்டார் 'கையில் நெருப்புடன் விளங்குகின்ற கடவுளுக்கு விளக்கு வேறே வேணுமா? இங்கே நெய்யில்லை போ. விளக்கெரிக்க வேண்டுமானால் தண்ணீரை ஊற்றி எரி'' என்று ஏளனம் செய்தார்.

''கையில் விளங்கு கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகை காணும், நெய்யிங்கில்லை விளக் கெரிப்பீராகில் நீரை முகந்தெரித்தல் செய்யும்' என்றார்.

நீரைக்கொண்டு ஊற்றி எரிக்கச் சொல்லித் தன்னை கேலி செய்தது கூட அவருக்கு அவ்வளவு வேதனை தரவில்லை. தன் இறைவனையும் பழித்துக் 'கையில் நெருப்பு போதுமே விளக் கெதற்கு' என்றானே என நொந்து கோவிலின் முன் சென்று உருகிப் பணிந்து வீழ்ந்து வணங்க அசரீரியாக 'கவலையை விட்டுவிட்டுக் குளத்து நீரை மொண்டு வந்து ஊற்றி விளக்கேற்றும்'' என்றார் இறைவர். அடிகளாரும் அகமகிழ்ந்து அப்படியே செய்தார்.

இதன் பேருண்மையாதெனில் குளத்தின் நடுவில் சென்று நாதனின் பஞ்சாட்சரத்தைச் சொல்லி வணங்கி அந்த நீரை மொண்டு வந்து ஊற்றினார் அது எரிந்தது என்பதே. இதில் அடியார் துயர் துடைக்கும் ஆண்டவன் அருளை நினைவு செய்து விளங்கும் வண்ணம் 'நாதரருளால் திருவிளக்கு நீரால் எரித்தார் நாடறிய'' என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

இங்கு மற்றொரு செய்தியும் நினைவுறுதல் நலமாகும். தவத்திரு இராமலிங்க சுவாமிகள் ஒரு சமயம் கருங்குழியில் ஒருவர் வீட்டில் இருந்து கொண்டு அருட்பா எழுதினார். அது இரவுநேரம். அவ்வீட்டார்கள் அனைவரும் அருகே திருமண வீட்டிற்குச் சென்றபோது சுவாமிகள் எழுத ஒரு விளக்கு ஏற்றி வைத்துவிட்டு, குடிக்க ஒரு மண் கலயம் நீரும், ஒரு குவளையும் வைத்துவிட்டுமற்ற அறைகளைப் பூட்டி விட்டுச் சென்றனர். சிலமணி நேரங்கழித்து விளக்கில் எண்ணையில்லாது தீரவே அணையும் தருவாயில் சுவாமிகள் பார்த்ததும் கலயத்தில் இருந்த நீரை ஊற்றி விளக் கெரித்தார். இப்படி இரண்டொரு தடவை ஊற்றியே எரித்து அருட்பா எழுதினார். வீட் டார்கள் திரும்பிவந்தபோது சுவாமிகள் குவளை நீரை விளக்கில் ஊற்றும்போது பார்த்து பதைத் தனர். ''சுவாமி மன்னிக்கவும் அது தண்ணீர்கலை யம், எண்ணைக் குடத்தை எடுத்துவைக்க மறந்து விட்டோம்'' என்றனர். சுவாமிகள் சிரித்துக் கொண்டே 'அப்படியா இதுவரை அதைத்தானே ஊற்றி வந்தேன்'' என்று சாதாரண பாவனையில் சொல்லிக்கொண்டே ஊற்றினார். விளக்குத் தொடர்ந்து ஜோதியாய் எரிந்தது.

— — — —

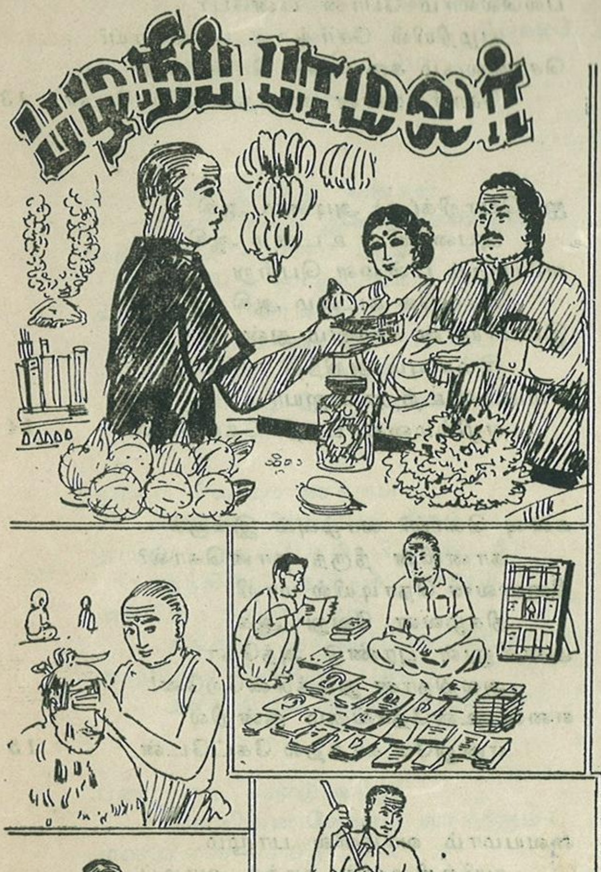

டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

பழமுணக் கொண்டு தம்பி
பாலனை ஆண்டி யாக்கிப்
பழமுநீ ஆனாய் என்றே
பார்புகழ் குன்றம் சேர்த்தாய்
பழவினை மாற்றப் பக்தர்
போற்றிடும் விக்கினேசா!
பழநிமா மலைமேல் சூடும்
பாமலர் காத்தல் கேட்டேன் 1

நூல்

அமைச்சராய் அவனி ஆளும்
அன்பறி வடக்கம் யாவும்
அமையவே பெறினும் நன்றாய்
அருட்பணிக் கிடையூறென்றே
உமையவள் மைந்தா வேண்டேன்
ஓங்கிடும் பழநிக் குன்றம்
உமைநனிப் புரக்கும் கோயிற்
தொண்டனாய் செய்யக் கேட்டேன் 2

திருத்தலம் காணும் வேட்கை
தூண்டவே வருவார் அன்பர்
அருமையாய்ப் பேணி வண்டி
ஆர்வமாய் ஓட்டி உன்றன்
பெருமையாம் புகழ்க்கோர் ஊறு
புரிந்திடா வண்ணம் சேர்க்கும்
திருப்பணிக்(கு) ஆவல் கொண்டே
திருமகள் மருகா கேட்டேன். 3

பாடியே தோளில் தூக்கிக்
காவடி ஆட்டம் ஆடித்
தேடியே வந்துன் பாதம்
தரிசனம் செய்வார் கோரும்
சூடமும் பழமும் தேங்காய்
சூதினல் விற்றல் இன்றிக்
கூடுநல் விலையே கூறிக்
கொடுத்திடும் பணியும் கேட்டேன் 4

அத்தனும் அன்னை மற்றும்
அன்புற வாகும் வேலோய்
சித்தரும் தேவர் நாளும்
சூழ்தரும் பழநிக் குன்றில்
பக்தியை ஊட்டும் நல்ல
புத்தியைக் கூட்டும் உன்றன்
புத்தகம் பலவும் விற்றென்
பொழுதெலாம் போற்றல் கேட்டேன் 5

உயிரினைக் காக்கும் உன்றன்
உயர்மலை வேண்டி வந்து
மயிரினை மழித்து உன்போல்
மொட்டையாய்கோலம் கொள்ளும்
செயிரறு அடியார் தம்மைச்
சேர்ந்துவோர் வம்பும் இன்றி
மயிர்மழி வினையும் செய்ய
மன்னவா கேட்டேன் ஆணை. 6

அன்பெனும் வெள்ளம் ஆடி
ஐயநின் வாசல் வந்து
தன்னுணர் வொன்று மின்றித்
தலையவாய் கையுந் தூக்கி
முன்பினும் அறியாராகி
மயங்குவார் வரிசை யாக்கி
இன்மொழி காவல் செய்ய
ஈன்றவா கேட்டேன் கேட்டேன் 7

கண்டலால் நீரும் உண்ணாக்
கொள்கையர் எழிலார் கோலம்
உண்டபின் பசியை ஓர்ந்து
உண்ணிடம் விழைவார் அங்குக்
கண்டிடும் குப்பைக் கூளம்
கூட்டியே சுத்தம் செய்யும்
தொண்டுமே தூயா! வேலா!
தொழுதுநான் கேட்டேன் ஐயா! 8

உடைமையோர் கோடி வேண்டும்
ஊரள வாசை இல்லேன்
கடனெனக் கையை நீட்டும்
கடைநிலை வாழ்வும் வேண்டேன்
தடைசிறி தின்றி நாளும்
தன்னிகரில்லாக் குன்றில்
அடைந்தவர்க்(கு) அன்னம் ஊட்டும்
அறப்பணி செய்யக் கேட்டேன் 9

நாற்புறம் கதவை மூடி
நடுவொரு தூணல் கட்டிச்
சீறிடும் தீயும் இட்டால்
சிறியனேன் என்தான் செய்வேன்?
வேறொரு பணியும் இன்றி
வேலநின் குன்றில் தங்கி
ஆறருள் முகங்கள் கண்டு
அனுதினம் வாழ்த்தல் கேட்டேன் 10

குனிந்தபோ தென்னைக் குட்டிக்
குனியவே வைப்பார் பின்யான்
துணிந்தபோ தென்னை வெட்டித்
தூக்கவே பார்ப்பார் வெட்கி
அணிந்தவேல் ஐயா ஞாலம்
அடியேனேற் காகா தென்றே
சணித்துவுன் குன்றும் கேட்டேன்
கருணையால் காத்தல் செய்வாய் 11

தாலியைக் கட்டிக் கொண்ட
தாரமாய் உழைத்த பின்னும்
போலியாய் வாழும் பாவப்
பேரினால் போரைக் கண்டேன்
வேலுடன் நிற்கும் வெற்றி
வேந்தநின் பழநி வந்து
காலுடன் தலையைச் சேர்த்து
கவலையை மறத்தல் கேட்டேன் 12

எல்லையோ இல்லை துன்பம்
எதிர்எதிர் வந்து நிற்க
வெல்லவோ முடிதல் இல்லை
வேறிடம் தள்ளல் இல்லை
பல்லெலாம் போன பின்போ
பழநியில் சேர்த்தல் செய்வாய்?
சொல்லரும் கருணைச் செவ்வேள்!
சோர்ந்தனன் காத்தல் கேட்டேன் 13

ஐம்பொறிக்(கு) அடிமை ஆகி
அபலையின் உடமை ஆகி
வம்பராம் பிள்ளை பெற்று
வாடலே கடமை ஆகி
இம்பர்யான் காணும் துன்பம்
இம்மியும் அறிந்தி ராயோ?
எம்மலை உற்றாய் ஐயா
எழில்மலை பழநி கேட்டேன் 14

கனவு கொல்? வாழ்வும் இங்குக்
கானலின் நீருந் தான்கொல்?
நினைவன நொடியில் மாறி
நிகழ்வன வேறு ஆக
அனலினுள் புரண்டு அந்தோ
அலறிநான் துடிக்கின்றேனே!
எனை உனதோங்கும் குன்றில்
என்றுமே காத்தல் கேட்டேன் 15

வையமாம் வாழ்வில் பாழும்
வயிற்றினைக் காக்க வாடிப்
பொய்யுடல் உண்மை பார்த்துப்
புரிந்தனன் பழனி வேலோய்!
மெய்யுளாய்நின்னை யன்றி
மெய்யிதும் வேண்டேன் வேண்டேன்
துய்யநின் கோயிற் சுற்றித்
தினம்வலம் வருதல் கேட்டேன் 16

உருண்டு 'ஓம்' வேல்வேல் என்னும்
உயர்மொழி நாவில் ஊறி
உரைத்துயர் பழநிக் குன்றில்
உவகையால் உள்ளம் மீறிச்
சிரித்துப்பின் விழிகள் வாரச்
சிறிதுநான் அழுதும் அன்பால்
கரைந்திரு கைகள்கூப்பிக்
கந்தனே! வணங்கக் கேட்டேன். 17

ஒருநொடி பிரியின் ஐயா
உயிர்உடல் பறந்துபோகும்
திருவடி தலையில் தாங்கித்
தினமுனைத் தொழுதல் கேட்டேன்
அருள்வடி வேலோய் வாழும்
அழகுயர் பழநிக் குன்றில்
தரும்படி சிறியேன் வேண்டும்
திருவரம் கேட்டல் செய்வாய் 13

எத்தனைக் காலம் செய்த
ஏற்றமோ திருமுன் நின்று
பத்தனாய் உருகிப் பாடிப்
பதமலர் பார்த்த பின்னால்
சொத்தெதும் வேண்டேன் வேறு
சுகமெதும் வேண்டேன் வேண்டேன்
நித்தமுன் உருவே காட்டும்
ஆடியே ஆதல் கேட்டேன். 19

எட்டவே இருந்து கண்கள்
கொட்டுதல் இன்றிக் கண்டும்
மட்டிலாக் கடலாம் ஆசை
மாறிடா தாதலாலே
சுட்டதாம் பொன்னாம் சோதிச்
சுடரென ஒளிரும் மேனிப்
பட்டிடும் நீறாய் ஆதல்
பழநிவாழ் பேறே! கேட்டேன். 20

கமகம வெனம ணக்கும்
சந்தன மொடுபந் நீரும்
தமதம துளம்போல் தொண்டர்
தந்திடும் தயிரும் பாலும்
அம்பிகை பாலா! ஆகி
அங்கமே தழுவக் கேட்டேன்
அமுதென இனிக்கும் பஞ்சா
அமிர்தமும ஆதல் கேட்டேன் 21

பணமுடை கண்டு வந்து
பணியினை வேண்டு வார்க்கும்
மணவினை செய்து நல்ல
மகவினை வேண்டு வார்க்கும்
கிணிகிணி எனமு ழங்கிக்
குமரநின் பெருமை கூறும்
மணியென வாகி வாட்டும்
மனத்துயர் மாற்றல் கேட்டேன் 22

அன்பினால் சூழும் கூட்டம்
அரகரா ஓம் ஓம் என்ன
நன்றினி விளைவதெல்லாம்
நலமலால் வேறென் என்ன
கன்றிடும் அடியார்க் குண்டே
கந்தநின் பாதம் என்னப்
பொன்திருத் தேரில் பூட்டும்
பரிகளாய் ஆதல் கேட்டேன் 23

வளிகனல் காற்றும் நீரும்
வானமும் ஆனோய் வேலா
தளிர்க்கரம் நீட்டி வண்டும்
தேனுணப் பூத்துத் தொண்டர்
களித்தமர்ந் தினளப்பும் ஆறக்
கடும்பகல் போதில் நானே
குளிர்மரக் குடையும் ஆதல்
குன்றினில் கேட்டேன் கேட்டேன் 24

ஓம் சரவணபவாய நம ஓம்.

அறமன ஆன்றோர் ஈயும்
அளவிலாச் செல்வம் யாவும்
மறமன மாந்தர்க் கூட்டும்
முத்தமிழ்க் கல்விக் காகும்
திறமிதைத் தெரிந்து கொண்டேன்
திருடரை அணுக வொட்டா
உறுதியிற் சிறந்த உண்டி
ஆதலும் கேட்டேன் கேட்டேன் 25

கங்கையை ஒத்து ஞாலம்
காத்திடும் கருணை யாறாம்
தங்கைசண் முகமு மாகிச்
சரவணப் பொய்கை யாகி
முங்கியே அன்பர் மூழ்கி
முருகநின் பெருமை போற்றப்
பொங்கிடும் அன்பில் கேட்டேன்
புனிதனே காத்தல் செய்வாய் 26

பாவியாய் வாழ்ந்து பின்னும்
பரமநின் பெருமை யோர்ந்து
ஆவியைக் காப்பான் வேண்டி
அழகமர் குன்றம் வந்து
சேவடி சார்வார் வாழ்வும்
செயம் செயமென்றே கூவும்
சேவலும் ஆதல் செவ்வேள்
செந்திலே! கேட்டேன் கேட்டேன் 27

தயவினோய் வாழும் எல்லை
தர்மமும் வாடக் கண்டால்
புயலெனச் சிறி விண்ணில்
பறந்துநீ பாவம் வெல்ல
மயிலென மாறல் கேட்டேன்
மறுத்திடல் முறையா காதே
அயலவர்க் கருளிச் செய்தோய்!
அடியனேற் கருளக் கேட்டேன் 28

கல்லென ஆதல் உண்டேல்
குமரநின் மன்றில் கேட்டேன்
புல்லெனப் போதல் உண்டேல்
பேரருள் குன்றில் கேட்டேன்
சொல்லிய ஒன்றும் ஆகும்
செய்தவம் இல்லெனாகில்
புல்லிய பேயும் ஆகிப்
பழனியே சுற்றல் கேட்டேன் 29

அன்றுளாய் இன்றும் உள்ளாய்
என்றுமே உள்ளாய் நின்பால்
ஒன்றினிப் பேசேன் வார்த்தை
ஒரிணை இல்லா வேலோய்
கன்றுநான் காக்கா விட்டால்
காலடி விடுதல் செய்யேன்
நின்னுடன் நீயே யாகி
ஒன்றுதல் கேட்டேன் கேட்டேன் 30

ஓம் சண்முக குகாய நம ஓம்.

பாரதப்போரில் பார்த்தசாரதி

டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

சஞ்சீவினி மந்திரம் இறந்தவர்களை எழுப்பிட வல்ல மந்திரம் ஆகும். இம்மந்திரத்தைப் பிரம்மா விடமிருந்து அசுரர்களின் குருவான சுக்கிராச் சாரியார் முதலில் கற்றுக்கொண்டார். சுக்கிராச் சாரியாரிடமிருந்து தேவகுருவான பிரகஸ்பதியின் மூத்தமகன் கசன் கற்றுக்கொண்டான். கசனிட மிருந்து முறையே பிரகஸ்பதியும் தேவர்களும் முனிவர்களும் கற்றுக்கொண்டார்கள். அம்மந்தி ரத்தைக் கற்று வைத்திருந்த முனிவர் ஒருவரிட மிருந்தே துரியோதனனும் அம்மந்திரத்தைக் கற்று வைத்திருந்தான். அம்மந்திரத்தின் வலிமையால் மாண்ட துரோணர், கர்ணன், சல்லியன், சகுனி உள்ளிட்ட அனைவரையும் மீண்டும் உயிரெழச் செய்து பாண்டவர்களை வென்றுவிட ஆர்வம் கொண்டவனாய், தன் திட்டம் பாண்டவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடக் கூடாது என்ற முன்னெச்சரிக்கை யோடு குளம் ஒன்றில் மூழ்கி சஞ்சீவினி மந்திரத் தைத் துரியோதனன் ஜெபிக்கவும் தொடங்கு கிறான்.

நெடுநாள் யோகம் பயின்ற துறவிகளைப் போல துரியோதனனும் தன் ஐம்புலன்களை அடக்கி, மூலாதாரமான தனது இதயத் தாம ரையை மலரச் செய்து தவம் புரிகிறான்.

''பன்னாளும் யோகம் பயில்வோரிற்
பதின்மடங்காத்
தன்னாக முற்று மெலிவின்றித் தயங்குமாறு
நன்னாள மூல நளினத்தை மலர்த்தி நாவால்
உன்னாமல் உன்னுமுறை மந்திரம் ஓதினானே''

(பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம் 105)

துரியோதனன் இவ்வாறு குளத்தினுள் மூழ்கி மந்திர உச்சாடனம் செய்துகொண்டிருக்க, துரி யோதனனைக் காணாமல் அவனை இருதிறத் தாரும் தேடுகிறார்கள். அசுவத்தாமன் கிருபரை யும், கிருதவன்மனையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு துரியோதனனைத் தேடிவரும் வழியில் மாண்டுகிடக்கும் சகுனியைக் காண்கிறான். ''ஆ! எல்லாம் போயிற்று, சகுனியும் சாய்ந்தான். பாண்டவர்களே வென்றார்கள்'' என்று வியக்கும் அவன் ''துரியோதனனும் மாண்டுவிட்டிருப்பானோ என்று மனச்சோகத்தோடு துரியோதனனைத் தேடிப்பார்க்க அவன் உடலும் அக்களத்தில் காணப் படாமையால் ''துரியோதனன் என்ன ஆனானோ தெரியவில்லையே!'' என்று கூறி மயங்குகிறான்.

அப்பொழுது திருதராட்டிரனின் உற்ற துணைவரும், பாரதப்போர் நிகழ்ச்சிகளை அப் போதைக்கு அப்போதே சென்று திருதராட்டிர னுக்கு எடுத்துக் கூறும் தூதுவரும் ஆகிய சஞ்சய முனிவர் எதிர்வரக் கண்டு அவரை வணங்கித் துரி யோதனனைப் பற்றி விசாரிக்கிறான். துரியோத னன் இறக்கவில்லை என்பதையும், இழந்த துணை வர்களை உயிர்ப்பிக்க வேண்டி குளத்திற்குள் மூழ்கி மந்திரம் ஜெபிக்கிறான் என்பதையும் சஞ்சய முனிவர், அசுவத்தாமனிடம் கூறுகிறார். ''நீங்கள் போய் துரியோதனனைப் பாருங்கள், நான் சகுனி இறந்ததைத் திருதராட்டிரனிடம் சென்று தெரிவிக்கிறேன்'' என்று கூறி முனிவர் விடைபெற்றுப் போக அசுவத்தாமன் முதலியோர் துரியோதனன் மூழ்கி இருக்கும் குளத்திற்கு வந்து சேருகிறார்கள்.

துரியோதனன் மூழ்கியுள்ள குளத்தில் நீரும் ஆடவில்லை: மீன்களும் துள்ளவில்லை. அசை வற்றிருக்கும் மலர்களை வண்டுகளும் நாடவில்லை. பறவைகளும் ஒலி அடங்கியிருக்கும் அக்குளத் தினைத் தன் நண்பர்களுடன் சென்று அசுவத் தாமன் காண்கிறான். அங்கிருக்கும் காலடிச் சுவடிகள் குளத்தை நோக்கியிராமல் மாறி இருப் பதைக் கண்டும் அசுவத்தாமன் துரியோதனனின் தந்திர உபாயத்தை எண்ணி மகிழ்ந்து அவன் குளத்திற்குள்தான் இருக்க வேண்டும் எனத் தெளி கிறான். ''துரியோதனா! மன்னர்களும், நண்பர் களும் படையினரும் மாண்டார்கள் எனநீ வருந்த வேண்டாம். என் ஆற்றலை நானே எடுத்துக் கூறுவது சரியல்ல. இருந்தாலும் நான் சொல் கிறேன் கேள். என்வில்லை ஏந்தி நான் போர் புரிவேனே யானால் அர்ச்சுனனும் வீழ்வான்; மற்ற பாண்டவர்களும் மடிவார்கள். இன்று சூரிய அஸ்த மனத்திற்கு முன்பே நான் பாண்டவர்களைவென்று என் வல்லமையை உனக்கு உணர்த்துகிறேன். அப்படி நான் செய்யாவிட்டால் துரோணனின் வீர மகன் என்ற பெயரும் எனக்கு இனி வேண்டாம். பிறகு நான் என் வில்லையும் கைகளால் தொட மாட்டேன். இது என் சபதம்'' என்று விளம்பு கிறான் அசுவத்தாமன்.

'வீரியம் விளம்பல் போதாதாயினும்
விளம்புகின்றேன்
போரியல் அமரில் என்நேர் பொருசிலை
எடுத்துநின்றால்
தேரியல் விசயனோடு நால்வரும் சேர என்கை
மூரிவெங் கணைகளாலே முடித்தலை
துணிவர் கண்டாய்.''

'எல்லவன் வீழுமுன்னம் யாரையும்
தொலைத்து வேலைத்
தொல்லைமண் அளித்திலேனேல் துரோணன்
மாமதலை அல்லேன்
வில்லவன் படையுந் தீண்டேன்
விடையவன் முதலோர் தந்த
வல்லிய கணையும் பொய்த்தென்
மறைகளும் பொய்க்கு மாதோ''

(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம் 118,119)

இவ்வாறு அசுவத்தாமா சபதம் செய்தும்கூட துரியோதனன் தன்தவத்தைக் கைவிட்டுக் குளத்தி லிருந்து வெளிப்படவில்லை. ''துரியோதனா! நான் ஒருவனாகவே பாண்டவர்களை அழித்து உனக்கு அரசை நல்குகிறேன். அதற்குப் பிறகு நீ தவம் செய்து மாண்ட உன் துணைவர்களை உயிர் எழச் செய்து கொள்ளலாம்'' என்றும் அசுவத் தாமா கூறுகிறான். ஆனால் அப்பொழுதும் துரி யோதனன் தன் தவத்தைக் கைவிடாமல் நீரோடு நீராக ஒன்றிவிட்டதைப் போல தன் தவத்திலேயே ஒன்றியிருக்க அசுவத்தாமன் 'சரி! நாம் யுத்த களம் செல்வோம்' என்று கூறி கிருபர், கிருத வன்மன் ஆகியோரையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றுவிடுகிறான்.

இதே நேரத்தில் துரியோதனனைக் குருச் சேத்திரக் களமெங்கும் தேடியும் காணாமல் பாண் டவர்களும் திகைக்கிறார்கள். துரியோதனனை யும் கொன்றால் அல்லவா பாண்டவர்களின்சபதம் பூர்த்தியாகும்? அவன் எங்குப்போய் ஒளிந்து கொண்டுவிட்டான்?என்று பார்த்தசாரதியை வினவ அவரும் பாண்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு துரியோதனன் மூழ்கியுள்ள குளத்திற்கு வருகிறார். வரும் வழியில் எதிர்ப்படும் வேடுவர்கள் சிலரும் 'இதோ இந்தக் குளத்தில்தான் துரியோதனன் உட்புகக் கண்டோம்'' என்று கூற வீமன் குளக் கரையில் துரியோதனனின் காலடிச் சுவடுகள் இறங்குமுகமாக இல்லாமல் ஏறுமுகமாக இருப் பதைக் காட்டுகிறான். ''வீமா! இதுதுரியோதனன் நம்மைத் திசை திருப்பச் செய்திருக்கும் தந்திரம். அவன் குளத்திற்குள்தான் இருக்கிறான். நீஅவனை கூப்பிடு'' என்று கட்டளையிட, வீமனும் 'துரி யோதனா! வெளியே வா! கங்கைமகன் வீடுமர் முதலாக காந்தாரமன்னன் சகுனி வரை கணக்கிலா தோர் மாண்டுமுடியக் கண்ட நீ ஒரு கோழையைப் போல் வந்து குளத்திற்குள் ஒளிந்துகொண்டு விட் டாயே! பாராளும் மன்னர்கள் இந்த உன் பேடித் தனமான செயலை எண்ணிக் கைகொட்டி நகைத் திடமாட்டார்களா? நீ நீருக்குள் ஒளிந்து கொண் டால் உன்னை நான் விட்டுவிடுவேன் என்றா நினைத்தாய்? நீர் சூழ்ந்த இந்நில உலகைவிட்டே உன்னை விரட்டும் வரை நான் ஓயமாட்டேன். மூன்றுலகை ஆண்ட மாமன்னனாகிய உனக்கு குளத்து நீருக்குள் ஒழிந்து கொள்ளும் இச்செயல் பெருமை ஆகாது. நீயாக வெளியே வருகிறாயா? இல்லை, இராமபிரான் தன் அக்கினியாஸ்திரத் தால் கடல்நீரை முன்பு வருத்தியதைப் போல் நானும் இக்குளத்துநீரை வற்றச்செய்து உன்னை வெளியே வரச் செய்யட்டுமா?'' என்று வினவு கிறான்.

''திரிபுவனங் களுஞ் சேரச் செங்கோன்மை
செலுத்தியநின் சீர்த்திஇந்த
விரிபுவனந் தனில் ஒளித்தால்
மிகு வசையாய்ப் போகாதோ வெருவலாமோ?
புரிபுவனம் உண்டுமிழ்ந்தோன் போரிலங்கை
வழிகாணப் பொருத வாளி
எரிபுவனம் நுகர்ந்ததுபோல் இத்தடமும்
புகையாமுன் எழுந்திராயே''

(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம்137)

வீமன் தன்னைக் கோழையெனத் தூற்றியது கேட்டும், குளத்துநீரை வற்றச்செய்து வெளிவரச் செய்வேன் என்று எச்சரித்தது கண்டும் துரியோத னன் தானும் வீமன் மேல் ஆவேசம் கொண்டவ னாய் தன்கை தண்டாயுதத்தோடு குளத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு வருகிறான். வருகிறவன் குளத்தைச் சுற்றிலும் பாண்டவர்களும் அவர்களுடைய படை வீரர்களும் யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் தேர் களோடு சூழ்ந்து நிற்பதையும், தன்னைச் சார்ந்த ஒருவரும் அங்கே இல்லாமல் இருப்பதையும் காண் கிறான். 'நான் தனி ஒருவன், என்னிடம் இருப்ப தும் இந்த ஒரு தண்டாயுதம் மட்டுமே. என்னுடன் யார் போர் செய்யப் போவது?' என்று துரியோத னன் வினவ, கண்ணபெருமானும் 'இது என்ன கேள்வி துரியோதனா? உன்னைக் கொல்வதாகச் சபதம் செய்திருக்கிற வீமன்தான் உன்னோடு போர்புரிவான். எல்லோரும் காண, நீங்கள் இரு வரும் கதாயுதம் கொண்டு தாக்கிப் போர்புரி யுங்கள். உங்களில் யார் வெல்கிறார்களோ அவர் களுக்கே இந்தநாடும் இனி உரிமை உடையதாகட் டும்' என்று கூறுகிறார்.

''எங்கு நாங்கள் போரிடுவது? இந்தக் குளக் கரையிலா அல்லது குருச்சேத்திரக் களத்திலா அல்லது வேறு எங்காகிலுமா?' என்று துரியோ தனன் மீளவும் வினவுகிறான். அப்பொழுது தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றிருந்த பலராமரும் விதுரரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேரவே அவர் களைக் கண்ணபெருமானும், பாண்டவர்களும் முக மலர்ந்து வரவேற்கிறார்கள். கண்ணபெருமான் போர் தொடங்கியது முதலாக இதுகாறும் நடந்து முடிந்திருக்கும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் இருவ ருக்கும் எடுத்துக் கூறுவதுடன் 'இவர்கள் இருவரும் கதாயுத்தம் புரிவதற்கான இடத்தையும் கூறுக'' என்று பலராமரை வேண்டுகிறார். அவரும் ''கண்ணா! இதுகாறும் நீதானே எல்லாவற்றையும் செய்திருக்கிறாய்! இவர்களுக்குக் களம் காட்டும் அந்தப் பணிமட்டிலும் எனக்கு ஏன்? அதையும் நீயே கூறி முடித்து விடு'' என்று கூறுகிறார். கண்ண பெருமானும் 'பரசுராமர் இருபத்தியொரு தலை முறை சத்திரியர்களைக் கருவறுத்து நரமேதயாகம் செய்து அவர்கள் குருதியைக் கொண்டு உண்டாக் கிய சமந்தபஞ்சகமே இவர்கள் போர்புரிவதற்கு உகந்த இடம்' என்று கூறுகிறார்.

''சமந்தபஞ்சகத்தை விடவும் இவர்கள் போரிடுவதற்கு உகந்த ஓரிடம் இப்பூவுலகில் வேறு எதுவுமே இல்லை' என்று கண்ணபெருமான் கூற, அவ்விடத்திற்கு எல்லோரும் விரைகிறார்கள். யானை, குதிரை, தேர் என்னும் மூன்றுவகையான வாகனங்களிலும் ஏறிப் பாண்டவர்கள் செல்ல, துரியோதனனோ தன் கைகளில் கதாயுதம் ஒன்றை ஏந்தியவனாய், ஏற ஒரு வாகனமும் இன்றிக் கால் நடையாக நடந்து செல்கிறான். இப்பொழுதும் ''தருமர் தம் தம்பிகள் புடைசூழச் சிறப்பாக வரு கிறாரே! நான் என் தம்பிகளை இழந்து உறவினர் களை இழந்து தனியாகி விட்டேனே' என்று பொறாமை உள்ளத்தோடு குமுறுகிறான் துரி யோதனன்.

''தம்பியர்கள் புடைசூழத்
தருமன்மகன் பல்லியமும்
பம்பியெழ நடக்கின்ற
பரிசுதனை முகநோக்கி
எம்பியரும் எங்கிளையும்
இறக்க இருந்தனமென்றே
வெம்பிமனம் மிகத்தளர்ந்தான்
விதிதனக்கு விதிபோல்வான்''

(பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம் 156)

விதிகூட தன் விதிவழி நடக்க வேண்டுமென்று அறம் நோக்காது அடம்பிடித்த துரியோதனனுக்கு தருமம் தந்த மிகப் பெரிய தண்டனையைப் பார்த் தீர்கள் அல்லவா! நாம் யாரைப் பின்பற்றக்கூடாது என்பதற்கு துரியோதனன் எடுத்துக் காட்டு. நாம் யாரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதற்குத் தருமரே எடுத்துக்காட்டு. தருமரைக் கண்டு துரி

யோதனன் பொறாமை கொள்ள, தருமரோ துரியோதனன் மேல் பரிவும் கருணையும் கொண்டு, தாம் தம் தேரிலிருந்து இறங்கி, நடந்து அவனருகில் செல்கிறார். ''தம்பி துரியோதனா! நீயே இவ்வுலகை எல்லாம் ஆண்டுகொள். நானும் என் தம்பிகளும் நீ இடும் பணிகளைச் செய்ய சித்தமாய் இருக்கிறோம். நாம் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து குருகுலத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்போம். நீ சம்மதம் என்று ஒரு வார்த்தை சொல் போதும். பரந்த இந்த இராஜ்ஜியம் அனைத்தையும்உனக்கே உரிமையாக்குகிறேன்' என்று இனிமையான மொழிகளைக் கூறுகிறார் தருமத்தின் வடிவமானதருமர்.

''என் துணைவருடன் யானும்
மேவியநின் தொழில் புரிந்து
வன்துணையாய்ச் சேவிப்ப
மடங்கலாசனம் ஏறி
இன்துணைவர் குருகுலத்தார்
எனும் இசை போய்த் திசையேற
நன்துணைவா ஆளுதியோ
ஞாலமெலாம் நின் குடைக்கீழ்''

(பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம், 158)

தருமர் 'தப்பாது என்மொழி' என்றுகருணை கொண்டு கூறவும் துரியோதனன் அவர்மொழிகளை மதித்திடாமல் 'உன் கருணை எனக்கொன்றும் வேண்டுவதில்லை. என் தம்பிகளைப்போல், என் தோழர்களைப்போல் நானும் என் அங்கமெல்லாம் சிதைந்து, இரத்தம் ஆறாக ஓட, கழுகுகளும் காகங்களும் என் மேனியைக் கொத்த சாகவே விரும்புகிறேன். எனக்கு அந்தப் புகழே போதும். உன் கருணை வேண்டுவதில்லை'' என்று மறுத்து விடுகிறான்.

''என் இளைஞர் என் துணைவர்
என்பொருட்டால் இறந்தேக
உங்களருள் பெற்றிருக்கும்
உயிர் வாழ்வின் இனிதன்றோ!
அங்கமெலாம் வேறுபட
ஆறுபடு குருதியின்வாய்க்
கங்கமும் காகமும் கொத்தக்
களத்தவிந்தான் எனும் பேரே.''

(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம்160)

'மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டதுவிடார்'' என்ற மூதுரைக்கிணங்கவே துரியோதனன் தன் பிடிவாதகுணத்தை தன் வாழ்நாளின் இறுதிநாளிலும்கூட கைவிடவில்லை. தருமரும் வேறு வழியின்றி, 'விதிப்படியே எல்லாம் நடக்கும்' என்பதாகத் தம்மைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு விடுகிறார். அப்பொழுது கண்ணபெருமான் யுத்தத்திற்குக் குறித்த சமந்த பஞ்சகம் எனும் இடமும் வந்துவிடவே, வீமனும் துரியோதனனும் கதாயுத்தத்திற்குச் சித்தமாகிறார்கள்.

வீமன் துரியோதனனை நோக்கி 'நாம் இருவரும் இறுதியாகக் கதாயுத்தம் புரியப் போவதும் இன்றுதான். துடிதுடிக்க உன்னை மோதி நான் கொன்று வீரசுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பிட போவதும் இன்றுதான். உன் இரத்தத்தை வாரி உண்டு, என்

பொன்மொழி

கோயில் விளங்க, குடி விளங்கும்.

நீர்வேட்கை தணிய என் கைகளால் நீரை வாரி அருந்திடப் போவதும் இன்றுதான். அவிழ்ந்த தன் கூந்தலைப் பாஞ்சாலி அள்ளி முடிந்திடப் போவதும் இன்றுதான்' என்று பல வீரமொழிகளைப் புகல துரியோதனனும் அஞ்சிடாமல் 'வீமா! போதும் உன் வாய்ப் பேச்சை நிறுத்து. நீ என்னைக் கொல்கிறாயா அல்லது நான் உன்னைக் கொல்கிறேனா என்பதை இப்பொழுதே பார்த்து விடுவோம்' என்று கூறி வீமன்மேல் பாய்கிறான்.

வீம துரியோதனர்கள் தங்கள் கதைகளை ஆகாயத்திற்கு வீசிப் பிறகு பிடித்துக்கொள்கிறார்கள். வலசாரி, இடசாரியாகச் சுற்றிவந்து கதையுடன் கதையை மோதி ஆக்ரோஷமாக யுத்தத்தைத் தொடங்குகிறார்கள். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அதட்டிக் கொள்வதும், அடிக்கடி உரக்கச் சிரித்துக் கொள்வதும், கோபத்தால் கண்களை உருட்டிக் கொள்வதும், வாயிதழ்களை அவ்வப்போது மடித்துக் கொள்வதும், ஆகாயத்தில் தாவிப் பிறகுப் பூமியில் குதிப்பதுமாகக் கண்டோர் அஞ்சப் போர் புரிகிறார்கள். வீம துரியோதனர்களின் இத்தகைய வீரப் போரினைக் காணும் வானவர்கள் பலரும் செவிடானார்கள் என்று கூறுகிறார் வில்லிப் புத்தூரார்.

வீம துரியோதனர்களின் கதைகள் ஒன்று மற்றொன்றோடு மோத உண்டாகும் ஒலியின் மிகுதியாலோ? வீம துரியோதனர்கள் உரக்கச் சிரிக்கும் ஒலியின் மிகுதியாலோ? இருவரும் முழங்கும் வீர முழக்கமாம் இடியின் ஒலியினாலோ? இருவரும் தம்தம் பருத்த உடல்களால் மோதும் இடியினாலோ? இருவரும் தம்தம் கால்களை எடுத்து வைத்து அதிர நடப்பதாலோ? இவர்கள்போருக்குத் தோதாக இடைவிடாது ஒலிக்கப்படும் யுத்தப் பேரிகைகளின் ஒலியினாலோ? வானவர்கள்பலரும் செவிடானார்கள் என்று கூறி வில்லிப்புத்தூரார்

''கதை கதையோடே அடிக்கும் ஓதைகொல்?
கதைஉடையோர் தாம்நகைக்கும் ஓதைகொல்?
எதிர்மொழி ஓவாது இசைக்கும் ஓதைகொல்?
இணைஉடல் ஊடே இடிக்கும் ஓதைகொல்?
பதயுகம் மாறாடி வைக்கும் ஓதைகொல்?
பணைபல சூழ்போதி எற்றும் ஓதைகொல்?
திதியொடு வானூடு செற்றும் வானவர்
செவி செவிடாமாறு அதிர்க்கும் ஓதையே.''
(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம், 172)

என்று நயம்படப் பாடியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு வீம துரியோதனர்கள் நீண்ட நேரம் கதாயுத்தம் புரிகிறார்கள். வீமனின் ஆவேசத் தாக்குதலுக்கு ஈடு கொடுக்க இயலாமல் தளர்ந்து போகும் துரியோதனன், போரை விரைவில் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவர விழைந்து 'வீமா உன் உயிர் இருக்கும் இடத்தை நீ முதலில் சொல். பிறகு நானும் சொல்கிறேன்' என்கிறான். வஞ்சகம் அறியாத வாய்மையாளனான வீமனும் 'என் உயிர் என் தலையில் இருக்கிறது' என்று மறைக்காமல் கூற, துரியோதனன் வீமனின் தலையில் தன் கதாயுதத்தால் ஓங்கி அடிக்கிறான். மேரு மலையில் இடி விழுவதைப் போன்றே வீமன் தலையிலும் துரியோதனனின் கதைஅடி போய்விழ, வீமன் தன் நிலைகுலைந்து தரையில் சாய்ந்து விடுகிறான்.

வீமன் பிறகு தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தவாறு ''துரியோதனா! உன் உயிர் எங்கே இருக்கிறது? சொல்'' என்று கேட்க பொய்ம்மை நிறைந்த வஞ்சகனான துரியோதனனும் தன் உயிர் இருக்கும் இடம் தன் தொடையே என்பதை மறைத்து 'என் உயிரும் தலையில்தான் இருக்கிறது' என்று பொய் சொல்கிறான். அதை உண்மை எனவே நம்பி வீமனும் தன் சத்துரு காதினி கதையால் துரியோதனன் தலைமேல் ஓங்கி அடிக்கிறான். துரியோதனனின் தலை பிளந்து இரத்தம் அருவியெனக் கொட்டும் போதும், துரியோதனன் சிறிதும் தளர்ச்சி இன்றி வீமனோடு போரைத் தொடர்கிறான். இவ்வாறு இருவரும் மாறி மாறி தலைகளின் மீதே கதைகளை வீசிப் போர்புரிய வீமன் மிகத்தளரவும் துரியோதனன் தளர்ச்சியின்றித் தாங்கிக் கொள்வதுமாகப் போர் புரியக் காணும் அர்ச்சுனன் மனம் மிகப் பதைக்கிறான். 'கண்ணா! துரியோதனன் தன் உயிர் இருக்கும் மெய்யான இடத்தைக் கூறாமல் பொய் கூறி விட்டிருப்பான் என்று நான் அஞ்சுகிறேன்'' என்று கூற கண்ணபெருமானும் ''ஆம்! துரியோதனனின் உயிர் உண்மையில் அவன் தொடையில்தான் இருக்கிறது. அவன் கூறியவாறு தலையில் அல்ல. வீமன் துரியோதனனின் தொடையைச் சிதைத்தால் அவன் உயிரும் சிதைந்து விடும்' என்று கண்ணபெருமான் திருவாய் மலர்ந்து ஓர் சொல் உரைக்கிறார். இவ்வாறு அவர் உரைத்த ஓர் சொல்லைப் பூமிபாரம் தீர்க்கும் ஒப்பற்ற சொல், பாவம் அனைத்தும் போக்கும் புண்ணிய சொல், பாண்டவர்க்கு வாழ்வளிக்கும் மெய்யான சொல் என்பதாகப் போற்றுகிறார் வில்லிப்புத்தூரார்.

கண்ணபெருமான் துரியோதனனின் உயிர் இருக்கும் உண்மையான இடத்தை உரைத்தவுடன் அர்ச்சுனனும் 'பலே வீமா பலே! இப்படியே நீ யுத்தம் செய். துரியோதனனின் உயிர் பறக்கும்' என்று கூறியவாறு தன் தொடைகளைத் தட்டித் துரியோதனனின் உயிர் இருக்கும் உண்மையான இடத்தை அவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறான். குறிப்பில் உணரும் குணம் கொண்டவனாகிய வீமனும் அர்ச்சுனன் கூறிய குறிப்பைச் சட்டெனப் புரிந்துகொண்டு பிறகு துரியோதனனின் தொடையைக் குறிபார்த்துத் தாக்குகிறான். வீமனின் ஓரடியால் ''ஆ! செத்தேன்'' என்பதாக ஏழடிகள் பின்புறம் போய் கீழே விழுகிறான் துரியோதனன். வீமன் உற்சாகம் மிகக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் தாவிச் சென்று துரியோதனன் தொடையில் ஓங்கி ஓங்கி அடிக்க அவனுடைய தொடைகள் இரண்டும் ஒடிந்து இரத்தம் ஆறாகப் பாய்கிறது. ஒடிந்து விட்ட தொடைகளுடன் துரியோதனன் எழுந்து நிற்க முயலவே வீமன் அவனுடைய மார்பு, கன்னம் கழுத்து முதலான பல இடங்களிலும், ஓங்கிப் பல குத்துகளைவிட்டு மீண்டும் அவன் எழாதபடி அவனை அடித்துத் தரையிலே கிடத்தி விடுகிறான் வீமன்.

இதனால் குற்றுயிராகித் தரையிலே சாய்ந்து விடும் துரியோதனன் இந்த நிலையிலும் கண்ண பெருமானைப் பார்த்து ''நீ இடையர் குலத்தில் வளர்ந்த அந்தக் குலச் சிறுமைக்கேற்ப, நாங்கள் இருவரும் போர் செய்து கொண்டிருக்க எங்கள் இடையில் நுழைந்து, என்னைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டாய் அல்லவா! பாண்டவர்க்கு ஆட்சியைப் பெற்றுத் தரப் பலப்பல சூழ்ச்சிகளைச் செய்து, இறுதியில் உன் சூழ்ச்சியாலேயே என்னையும்கூட அழித்து விட்டாய். இப்போது உனக்கு மகிழ்ச்சி தானே' என்று பழித்துப் பேச, வீமன் அது பொறுத்திடாமல் பொங்கி வந்து துரியோதனன் தலையைத் தன் காலால் எட்டி உதைக்கிறான்.

வீமனின் இச்செயலைக் காணும் பலராமர் கோபம் மிகக் கொண்டு, தன் ஆயுதங்களில் ஒன்றான உலக்கையினை எடுத்துக் கொண்டு வீமன் மேல் பாய்கிறார். கதாயுத்தம் புரிபவர்கள் தொடைக்கு மேற்பட்ட இடங்களிலேயே அடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விதி இருக்கவும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடையில் அடித்து துரியோதனனைச் சிதைத்ததோடல்லாமல் காலால் அவன் தலையிலும் எட்டி உதைக்கிறாயா? இதுதான் யுத்த தருமமா? வீமா! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்?' என்று பலராமர் கொதிக்கிறார். துரியோதனன் பலராமரின் மாணாக்கன். துரியோதனனுக்குக் கதை வித்தை கற்பித்த ஆசான் பலராமரே. அதனால் துரியோதனன்மேல் பலராமருக்கு தனிப் பிரியம் எப்பொழுதும் உண்டு. அதனால்தான் வீமனின் செய்கையைக் கடுமையாக ஆட்சேபித்து பலராமர் வீமன் மேல் பாய, கண்ணபெருமான் பலராமரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி 'சாந்தம் கொள் அண்ணா, சாந்தம் கொள்' என்று வேண்டுகிறார்.

''வீம துரியோதனர்கள் புரிந்த இக்கதா யுத்தம் ஒன்றை மட்டுமே பார்த்துத் துரியோதனனுக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்டு விட்டதாக நீ எண்ணுதல் கூடாது. உண்மையில் கடந்த பதினேழு நாட்களிலும் நடந்த போர்களில் அநியாயங்கள் பல புரிந்தவன் துரியோதனனே. இன்றும் கூட வீமன் தன் உயிர் இருக்கும் மெய்யான இடத்தைக் கூறிப்போர்புரிய, துரியோதனன் பொய் கூறிப் போர் புரிந்ததை நீயும் கண்டனைஅல்லவா! துரியோதனன் தன் தொடை பிளந்து சாதல்வேண்டும் என்பது அவனுக்கு உள்ள சாபம்; அதுவே பாஞ்சாலியின் சபதமும் ஆகும். ஆகவேதான் அவன் தன் தொடை சிதைந்து கிடக்கிறான். இதற்கு நீ கோபம் கொண்டு நமக்குப் பிரியனான வீமனுடன் சமர் எண்ணலாமா? சாந்தம் கொள் அண்ணா, சாந்தம் கொள்'' என்று பலராமரைக் கண்ணபெருமான் சாந்தப்படுத்துகிறார்.

இதனால் பலராமரும் சமாதானம் ஆகித் தன் தம்பி சர்த்தகியுடன் புறப்பட்டுப் போய்விட, அப்பொழுது சூரியனும் அஸ்தமனம் ஆகிறான். துரியோதனனை வென்ற மகிழ்வுடன் பாண்டவர்களுடன் பார்த்தசாரதியும் பாசறைக்குத் திரும்புகிறார். குற்றுயிராய்க் கிடக்கும் துரியோதனன் மேனியைக் கழுகுகளும் காகங்களும் சூழ்ந்துஉண்ண முற்படும் அம்முன்னிர்வு நேரத்தில் அசுவத்தாமன் கிருபர், கிருதவன்மன் ஆகியோரோடு துரியோதனன் வீழ்ந்து கிடக்கும் சமந்த பஞ்சகத்திற்கு வந்து துரியோதனனைக் கண்டு துடிதுடிக்கிறான். சிதைந்து கிடக்கும் அவனுடலை ஆதரவாக எடுத்துத் தன் மடிமேல் வைத்துக் கொள்கிறான். கண்விழித்துப் பார்க்கும் துரியோதனனின் கைமேல் தன் கையை வைத்து அசுவத்தாமன் ''இன்றைய இரவுப்பொழுது விடிவதற்குள் பாண்டவர்கள் ஐவர் தலையையும் அறுத்து வந்து உனக்குக் காணிக்கை ஆக்குகிறேன் பார்'' என்று வீர சபதமும் புரிகிறான். (தொடரும்)

வாசகர் எண்ணங்கள்

திருக்கோயில் திங்கள் வெளியீடு மிகவும் கவர்ச்சிப் பொலிவோடு சமய மார்க்கத்தினை மக்கள் அறிந்து கொள்ள ஆவனச் செய்து வருகிறது.

''பாரதப்போரில் பார்த்தசாரதி'' கட்டுரை கருத்தாழம் நிறைந்து மிகவும் உயிரோட்டம் உள்ளதாகப் படிப்பவர் உள்ளத்தைத் தூண்டக்கூடிய அளவில் அமைந்துள்ளது.

மிகப் பெரிய பாரதப்போரின் காவிய வரலாற்றை எளியவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் தொகுத்து வாசகர்களுக்கு வழங்குகிறார் ஆசிரியர் பெருந்தகை திரு கவிஞர் டாக்டர் த.அமிர்தலிங்கம் அவர்கள். அவரின் முயற்சி பாராட்டிற்குரியது. ஆசிரியர் அவர்களின் சீரியத்தொண்டு ஆன்மீகம் வளர வழிவகுக்கிறது. இதனைத் தொடர்ந்து ''ஸ்ரீ ராமகாவியத்தையும்'' தொகுத்து அளிக்கப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

—வி. என். இராமசாமி,
வடக்கநந்தல்,
கள்ளக்குறிச்சி வட்டம்.

ஏற்ற முறும் அமிர்தலிங்கப் பேர்பூண் பெரியோய்

தோற்று திருக் கோயிலிதழ் தோயாமாத் தூர்ப் பெருமை

சாற்றி வீசச் செய்தனைநின் தண்டமிழ்ச் சீர்ப்பணி வளரப்

போற்றிப் பண்கின்றேன் பொலிமுருகன் தாளிணையே

—புலவர் மு. சங்கரலிங்கம்,
கௌமார மடாலயம்,
திருவாமாத்தூர்.

கம்பன் கவிநயமணி வே. தியாகராஜனாரின் ''பக்த குசேலர்'' பக்திச்சுவை நனி சொட்ட சொட்டவடிக் கப்பட்டிருந்தது. படித்து மிக மகிழ்ந்தோம். ஆசிரியருக்கு வாழ்த்துகள்.

—சி. கணேசன், பழநி.

திருநீறு பூசும் பதினாறு இடங்கள்

பதினாறு பேறும் தரவல்ல சிவபெருமானின் திருவருட்பிரசாதமாகிய திருநீற்றை நம்மேனியிலும் 16 இடங்களில் அணிந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. தலை, நெற்றி, காது, கழுத்து, மார்பு, இருதோள்கள், தொப்புள், இரண்டு முழங்கைகள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், இரண்டு முழந்தாள்கள், முதுகின் இருவிலாப்புறங்கள் ஆகிய 16 இடங்களிலும் திருநீறு அணிதல் வேண்டும்.

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை-6000 034
ஆசிரியர் : கவிஞர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.,
அச்சிட்டோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600002

மேதகு குடியரசுத் தலைவர் திருமிகு ஆர்.வெங்கட்டராமன் அவர்கள் பட்டுக்கோட்டை அருள்மிகு நாடியம்மன் ஆலயத்திற்கு வருகைபுரிந்தபோது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். ஆணையாளர் திரு தி.இராச.கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் உடன் உள்ளார்.

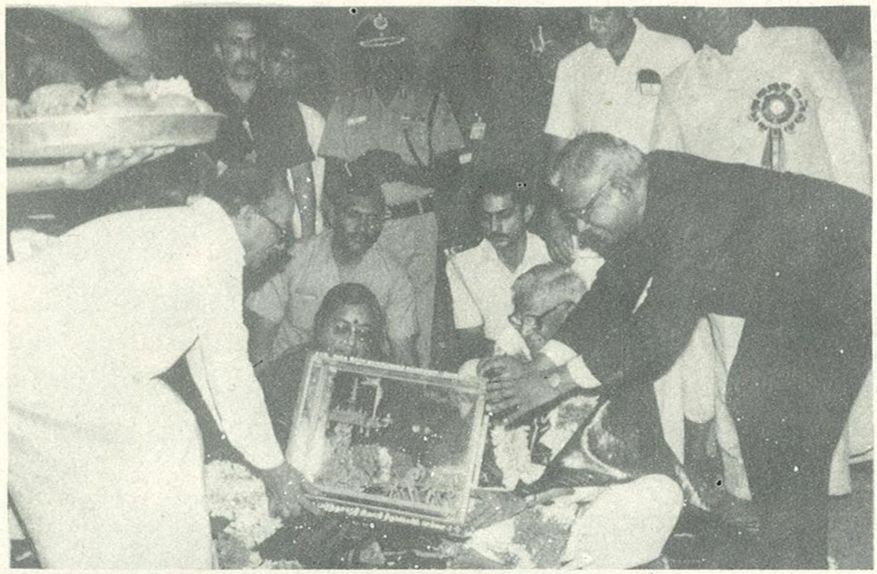

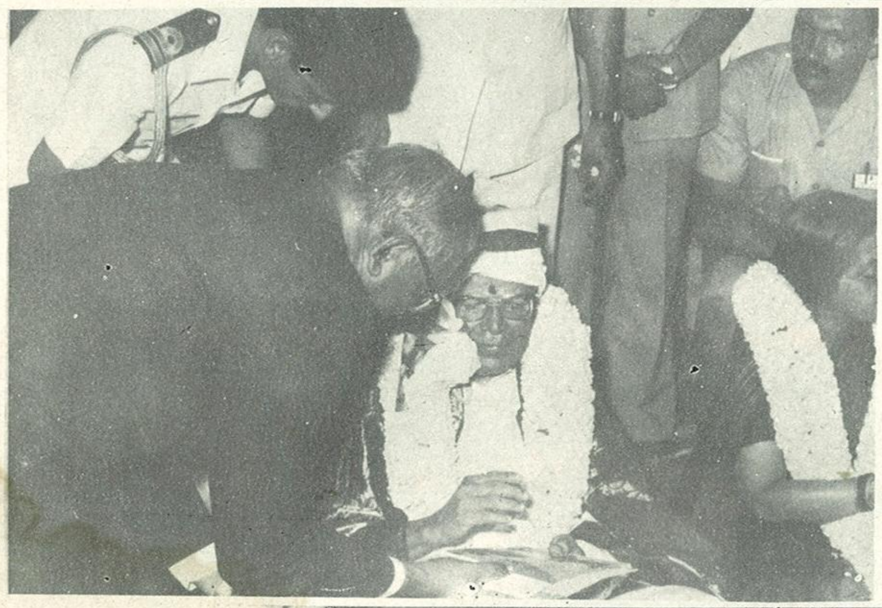

மேதகு குடியரசுத் தலைவர் திருமிகு ஆர்.வெங்கட்டராமன் அவர்கள் மயிலை அருள்மிகு கபாலீசுவரர் ஆலயத்திற்கும் திருவல்லிக்கேணி அருள்மிகு பார்த்தசாரதி ஆலயத்திற்கும் வருகைபுரிந்தபோது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். அறநிலையத் துறையின் அரசுச் செயலாளர் திரு கு.ஆளுடையபிள்ளை ஐ.ஏ.எஸ். அவர்களும், ஆணையாளர் திரு தி.இராச. கல்யாணசுந்தரம், ஐ.ஏ.எஸ்., இணை ஆணையாளர் திரு இரா. தண்ட பாணி பி.எஸ்சி.பிஎல். ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்.